

HÍVJ SEGÍTSÉGÜL ENGEM
A NYOMORÚSÁG IDEJÉN!

Zsoltárok 50,15

**AKIK
SEGÍTSÉGÜL
HÍVTÁK
ŐT**

SEGÍTŐ SOROZAT
KONFERENCIA HELYETT

Kedves Testvérek!

A kialakult járványhelyzet miatt az őszi konferenciát sem tudjuk megtartani. Ezért úgy döntöttünk, hogy egy kis füzetben igetanulmány sorozatot adunk a testvérek kezébe, „Akik segítségül hívták Őt” címmel. A cím utal rá, a koronavírus járvány idején is vannak problémáink. Vannak olyan dolgaink, amelyek orvoslásra várnak, függetlenül a vírustól. Ezek a gondjaink sem jelentéktelenek, a függőség, vagy egy súlyos betegség ugyanúgy megterhel most is, mint korábban. És ahogyan eddig nem tudtunk szabadulni, most sincs magunkban esélyünk. A problémánkat még növeli, hogy ezek a nyomorúságok kikerültek a reflektorfényből. Most másra fókuszálnak az emberek. És így sokan átélnek, hogy magukban maradnak, reménység és segítség nélkül. Már tavasszal is átértük a közösségi alkalmak elmaradását, és az istentiszteletek is az online térbe kerültek. Sok olyan konferencia is elhalasztódott, ahol a szenvedélyekkel küzdő emberek segítséget kérhettek, vagy a már szabadultak megerősödhetnek hitükben.

Ezért most, ha nem is tudunk találkozni, de ezen igetanulmány által halljuk meg Isten üzenetét, nem vagyunk segítség nélkül. Senki ne gondolja, hogy az Úr magunkra hagyott minket. Ő nem marad otthon, hanem megjelenik ott, ahol hívják, ahol segítséget kérnek Tőle. Olyan embereket hoz elénk az ige, akik segítségül hívták az Urat. Különféle életkörülmények között, és különféle helyeken kiáltottak az Úrhoz. A történetük bátorít, kiálts Te is Hozzá! Hívd Őt segítségül, ott ahol épp vagy. Ne tartson vissza ha a szobádban, vagy egy egészségügyi intézményben is kell lenned. Ő jelen van, ha őszintén hívod, meghallgat és könyörül rajtad! Jézus neve ma is azt jelenti, szabadító, és Ő valóban az. Így tehát nincs más, mint imádságban forduljunk Hozzá. Aki pedig már elindult a hitben, de erősödni szeretne, szintén Őt keresse. Mert ígéretünk van: „Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitgatik” (Mt 7,8). Mind kap, nemcsak az, aki a mélységből mintegy S. O. S. kiáltást küld az ég felé, hanem az is, aki erőt és útmutatást kér.

Az Úr Jézus Krisztus senkitől nem fordul el, aki keresi és hívja Őt. Így ezekben a napokban, és hetekben is járuljunk Elé. Hordozzuk mindazokat, akik gyógyulásra, szabadulásra várnak! Imádkozzunk egymásért, hogy ezeket a sorokat olvasva átéljük, velünk van az Úr! Kövessük a kapernaumi százados hitét, aki megvallotta, hogy Jézusnak nem kell a házába menni, ahhoz, hogy meggyógyítsa a szolgáját. Valljuk meg hittel, ott ahol vagyunk: Uram, nem vagyok arra méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az életem. Közben tartsuk szem előtt: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid 13,8).

Az elkövetkezendő időkben továbbra is elérhetők leszünk telefonon, és emailban. A misszió honlapján és a gyülekezet Facebook oldalán megtalálhatók lesznek igei szolgálatok, írott áhítatok, és igéslapok. Urunk áldása kísérje ennek a füzetnek az olvasását!

Sebők János

www.mentomisszio.sk
www.facebook.com/nagymadireformatusgyulekezet

Hívj segítségül engem a nyomorúság idején!
Zsoltárok 50,15

Akik segítségül hívták Őt

Segítő sorozat konferencia helyett

Fordulópont - Szopó Ferenc
1Mózes 12,1-9

Nem karddal és nem lándzsával szabadít meg az Úr
Virág Szilvia
1Sámuel 17,40-51

Az Úr előtt kiterítve - Peres Imréné
2Királyok 19,1-19; 32-37

Próbákon keresztül - Andrassy Zsuzsa
Máté 15,21-28

Az utolsó lehetőség - Dr. Peres Imre
Lukács 18,35-43

Tovább Jézussal - Sebők János
Apostolok Cselekedetei 16,6-10

Fordulópont

1Mózes 12,1-9

„Az ÚR ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszlek, és megáldalak, nagyvárosok nevedet, és áldás lesznek. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége. Ábrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki, és Lót is vele ment. Ábrám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból. Fogta Ábrám Szárajt, a feleségét és Lótot, a testvére fiát meg minden szerzeményüket, amit csak szereztek, mindenkit, akire Háránban tettek szert, és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek. El is érkeztek Kánaán földjére. Majd átvonult Ábrám az országon egészen a sikemi szenthelyig, Móre tölgyfájáig. Akkor még kánaániak éltek ezen a földön. Az ÚR megjelent Ábrámnak, és ezt mondta: A te utódaidnak fogom adni ezt a földet. Ő pedig oltárt épített ott az ÚRnak, aki megjelent neki. Onnan továbbvonult a Bételtől keletre eső hegyvidékre, és felverte sátrát: Bétel esett nyugatra, Aj pedig keletre. Oltárt épített ott az ÚRnak, és segítségül hívta az ÚR nevét. Azután útnak indult Ábrám, és továbbvonult a Délvidék felé.”

Ábrahám életének legfontosabb mozzanatát látjuk ebben az igében. El kell indulnia Isten szavára egy számára ismeretlen úton, az ígért földje felé. Ott kell hagynia Hárán városát, ahol eddig jól megépített falak védték életét, és mindenét, amije csak volt. Nem derül ki az igéből, hogy Ábrahám gondolt-e az előtte álló út veszélyeire, egy biztos: rábízta magát Isten szavára, maga mögött hagyott mindent és útra kelt. Nem egy kétségbeesett földönfutót látunk azonban magunk előtt, hiszen nem egyedül ment. Fizikai értelemben vele mentek családjának tagjai: felesége, unokaöccse, szolgálói, nyájai és mindene, amije csak volt; és lelki értelemben sem indul üres kézzel, mert Isten ígéréteben Ábrahám olyan garanciát kap, ami elkíséri egész útján, egész életében.

Ez a történet Istennel kezdődik, mert Isten kiválasztotta és elhívta Ábrahámot arra, hogy eszköze legyen, és rajta keresztül megmentsen sok embert – egy egész népet – és annyi utóda legyen, mint égen a csillag, amit megszámolni sem lehet. Találkozni az Istennel: ez mindig csoda

az ember számára. Az is csoda, hogy a mindenható Isten keresi az embert, és Ő kezdeményezi mindig a találkozást Isten és ember között. Mindent megtett az édenkerti bűneset óta, hogy az elveszett embert magához hívja, megkeresse és megtalálja. Sőt bevonja a maga szent légkörébe, hogy aztán ebben a szent légkörben átformálja az embert a maga képére és hasonlatosságára és olyanná tegye, amilyenek Isten eredetileg is teremtette és tervezte. Ez a találkozás mindig titok, de a Biblia arról beszél, hogy azért keresi Isten az embert, mert nem akarja, hogy elveszen, hanem, hogy éljen, vagyis üdvösségre jusson. A Biblia arról beszél nekünk, hogy amikor Isten hív valakit, akkor mindig az üdvösségre hívja. A hívás mindig azt jelenti a Szentírásban, hogy Isten valahonnan kiemeli a bűnös embert, és valahova helyezi. Innen származik a hívónek a „más állapota”, az Isten előtti helyzete. Valahonnan hívja, és valahova hívja. Akit Isten hív, azt nem a semmibe helyezi el, hanem azt mondja: kihívlak valahonnan, és beviszlek valahova. Amikor az Ószövetségben olvassuk azokat a történeteket, akkor eszünkbe juthat ugyanez. Például az Egyiptomból való kivonulásnál Isten azt mondja: vezesd ki a népet Egyiptomból, és vidd be arra a földre, amit mutatok neked. Vagy ebben az igében, amikor Isten elhívja Ábrahámot, akkor kihívja ugyan a maga városából, de azt mondja: menj arra a földre, amit mutatok neked, és megígéri neki Kánaánt. Valahonnan — valahova. Az ember gondolkodhat ezen, a döntés, a választás felelősségét nem kerülheti el, de a kezdeményezés az indítás mindig Istentől jön.

Általában három dolog köti az embert: a föld, amin lakik, vagy amit megművel, a rokonság, akikkel vagy akik között él, és a szűkebb otthon, ahol a szűkebb családjával van együtt. Ma sincs ez másként. Ezért törekszik minden diktatúra kihúzni az ember alól a földet, tönkretenni a közösséget és szétverni a családot. Mert ha ezt a három alapot tönkre tudják tenni, akkor tulajdonképpen minden emberi közösséget gyorsan és hatásosan szét lehet verni. Ábrahám volt az első, akivel azért találkozott az Isten, hogy rajta keresztül egy egész népcsoportot megáldhasson. Azt, hogy beszélget Isten az emberrel itt olvassuk először. Az, hogy Isten megszólította Ábrahámot, és hogy ő ezt nem értette félre és pontosan tudta, hogy ki az, aki szól, ezt is ebben a részben olvassuk. Emberi mérce szerint ekkor már nem volt fiatal Ábrahám, hiszen 75 éves

volt. Hogyan talált rá Isten? Úgy, hogy megszólította ott, ahol éppen volt és úgy, hogy Ábrahám pontosan tudta, hogy a mindenható Isten az, aki őt megszólította. Úgy is lehetne mondani, hogy ez volt a fordulópont az ő életében. Tulajdonképpen itt kezdődik Ábrahám életének az általunk ismert szakasza, ami megjegyzésre méltó, hogy „az Úr ezt mondta Abrámnak” – vagyis ahol megszólította őt. Mert minden ember életében ott kezdődik az új, a minőségileg más, hogy az Úr mond valamit neki! Ahhoz, hogy Ábrahám azzá lehessen akivé később lett, az kellett, hogy Isten szóljon hozzá. Az sem véletlen, hogy így történt, hogy apja halála után szólítja őt meg Isten, mert mikor nagykorú lett és felelősen maga dönthetett a dolgai fölül, akkor kapja Istentől a megszólítást a vezetést és a parancsokat is. Nem azt olvastuk, hogy Isten megmondta Tárénak, hogy szólj a fiadnak, hogy így és így tegyen. Hanem nagykorúként közvetlenül Istentől kapja a vezetést. Nagyon fontos kérdése ennek az ígének, hogy megszólíthatott-e már téged így az Úr? Ilyen egész életet átformáló módon? Meghallottad-e már Istennek ezt a beleszólását az életedbe, ahol elkezdődhetne egy egészen új fejezet?

Az, hogy így beleszól valakinek az életébe Isten az azt is jelenti, hogy sose mond le rólunk. Hogy olyan fontosak vagyunk neki, hogy külön-külön is akár megkeres minket, ahogy megkereste Mózes, Illést, vagy Mátét, vagy éppen Zákeust. Sosem adja föl Isten azt, hogy szóljon hozzánk. Hogy az írott ígében, azt imádság csendjében, egy-egy beszélgetés által megszólítson minket és vezessen. És ez azt is jelenti, hogy élő Istennel van dolgunk, mert csak az élő tud beszélni és szólani. És mindig úgy szól, mint Ábrahámnál, hogy el akarja érni azt az Isten, amiért megszólít minket. Itt Ábrahámot elküldi arra a szolgálatra, amire ő engedelmesen elmegy. Mert a szíve ekkor már készen van arra, hogy engedelmeskedjék. A János evangéliuma 5. részében Jézus azt mondja a farizeusoknak és az írástudóknak, hogy az a baj, hogy az én ígém nincs meg bennetek úgy, hogy megmaradjon tartósan. Akiben Isten Igéje benne van, benne lakik tartósan, az tud igazán engedelmeskedni. Tudjuk, hogy Ábrahám, noha írott Bibliája még nem volt, de Isten szava nagyon fontos volt számára. Mikor azt mondja neki Isten, hogy menj ki a te házad népe közül – nem gondolkodik egy percet se... Elgondolkodtató ez a feltétel nélküli engedelmesség. Ma nagyon hiányzik ez sokszor még a hívő emberekből is. Ha valaki ezt nem szokja meg gyerekkorban vagy fiatal korban, annak később

nagyon nehezen fog ez menni, hogy engedelmeskedjék az Istennek. Ábrahám első szóra engedelmeskedik.

Nem kérdezi azt, hogy miből fogok megélni? Tudja, hogy Isten a gazda, ő pedig a szolga, a szolga feladata pedig az, hogy tegye, amit a gazdája mond. És Ábrahám ezt így is fogta föl. És később is látjuk, amikor a fia feláldozásáról volt szó – ha itt nem tanulta volna meg az elején, hogy első szóra csinálja, akkor vagy nem sikerült volna neki, vagy nagyon-nagyon nehezen teszi meg azt, amikor Isten egy kicsit rátesz és már a fia élete a kérdés. De ott is elindulnak, és mennek föl a hegyre, amit Isten mutatott. Itt megtanulja az engedelmességet és az működni fog akkor is, amikor sokkal keményebb és nehezebb helyzetbe kerül. Amikor Isten azt mondta, hogy indulj, akkor elindult, amikor azt mondta, hogy jobbra, akkor jobbra ment, amikor azt mondta, hogy állj meg és pihenj, akkor megállt és pihent. Isten szavának engedett és ezért, még amikor elbukik Ábrahám abból is sokkal könnyebben feláll és kezd újat Istennel. Mert megtanulta az engedelmességet.

A Zsidókhhoz írt levél 11. részében olvassuk, hogy „hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívta Isten, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy.” (8. vers) Ábrahámra mindig ez a kettő volt a jellemző a HIT és az ENGEDELMESSÉG. Az egyik fakadt a másikból. Mivel hitt az Istennek ezért akart engedelmeskedni. Minél inkább engedelmeskedett, annál jobban tudott hinni – mert ez így jár együtt. Minél jobban hitt, annál inkább látta, hogy érdemes az Istennek engedelmeskedni, mert amit az Isten mond, az beteljesedik. Ez pedig megerősítette a hitét. Az egyik hat a másikra. Úgy kezdődik, hogy hiszek Istennek, hiszek Jézus Krisztusban, engedelmeskedek Isten szavának és ennek az lesz a gyümölcse, hogy egyre jobban tudok hinni, és egyre tökéletesebben tudok engedelmeskedni. A kettő együtt. A mi életünkben ez így van? Hit és engedelmesség? Esetleg úgy van, hogy hit vagy engedelmesség? Hiszek, de nem engedelmeskedem. Engedelmeskedem, de nem igazán hiszem el, hogy annak az lesz a vége, amit az Isten mondott. Ezt érdemes kinek-kinek megnézni, hogy az életében ez a kettő ilyen szorosan együtt van-e mint ahogy Ábrahámról olvassuk?

Nagyon sokszor ránk az a jellemző, hogy nem így élünk, ezért elcsüggedünk, megfáradunk, kimerülünk...mert a kettő nem jár együtt.

Mert vagy az egyik vagy a másik erősebb, vagy mind a kettő kiháló félben van: a hit is meg az engedelmesség is és így bizony nem más ez mint bukdácsolás. Jó meglátni az igéből, hogy Ábrahám hozzánk hasonló ember volt. Hiszen gondoljunk csak bele: az a hely, ahonnan ő eljött, az akkori kor legjobban felszerelt és legmodernebb városa volt. Mintegy 6000 fő lakott ott, ami az akkori viszonyok között nagynak számított. Gazdag termő terület volt ez, minden szempontból kiemelkedő. Az emberek többsége lapos tetejű házakban lakott, és a lapos tetőkön keresztül folytatták a vizet, ezzel hűtve a lakást. Szinte azt lehetne mondani, hogy ókori viszonyokhoz képest luxus körülmények között éltek. Innen kellett kimennie Ábrahámnak. Erre mondja azt Isten, hogy ezt most hagyd ott, legyél sátorlakó, menj ki a pusztába. Nem lehetett könnyű ez. A pusztában mindenféle veszélynek voltak kitéve: vadállatok, kutak 50-60 kilométerenként voltak, ha nem tömték be őket. De mivel Ábrahám engedelmes volt, Isten megáldotta, és ez később a leszármazottain is meglátszott.

Sok mindent lehet tenni a saját gondolataink alapján, de nagyon fontos kérdés, hogy a mi döntéseinket hogyan szoktuk hozni? Mi a motiváció? Az Isten szava, akarata, vagy az, hogy most éppen ilyen indulat van rajtam, ezt fogom tenni, ezt akarom cselekedni. Vagy pedig az Isten vezethet és tanácsolhat minket? Ábrahám tehát otthagyt mindent, kiment a fallal körülvett városból és mondhatnám így is, hogy elvágott mindent. Eszembe jutott az Apostolok Cselekedeteiből az a történet, amikor Pál apostolék Málta szigetének közelében vannak és hánykolódnak a hajón, mert intés ellenére tovább hajóztak. Ott a veszélyben azon gondolkodik a legénység hogy a mentőcsónakon megszöknek. És akkor Pál azt mondja nekik, ha nem vágjátok el a mentőcsónak kötelét és nem hagyjátok, hogy a hullámok elsodorják, akkor mi nem fogunk megmenekülni. És akkor levágják a mentőcsónakot, ők meg ottmaradnak a süllyedő hajón, de Isten megmondta Pálnak – mert őt is tudta vezetni – hogy egy szigetre kell kivetődniük és mindenki megmenekül, a legénység, az emberek is, egyedül a hajó fog elpusztulni. És pontosan úgy lett, ahogy az apostol előre megmondta. Honnan tudta előre? Onnan, hogy az Isten vezeti az embert. Ha mi kíváncsiak vagyunk az Isten vezetésére és kérjük azt, akkor Isten vezetni fog minket. Az életünk minden kérdésében. Ha például elvesztem a lakáskulcsomat neki azt

is fontos, mert szeret. Hogy hogy fogok hazamenni és mi lesz velem. Vagy ha valami baj ér, vagy valamit nem találok, kétségbeesett helyzetben vagyok, esetleg valami nagy öröm ér. Hát hogyan akarna velünk örülni az az Isten aki nagyon szeret minket. Aki Ábrahámot is tudta és akarta vezetni. Ábrahámnak is el kellett vágnia mindenféle kapcsolatot a régivel. És csak az újra tehetett föl mindent. Számára egyetlen biztos pont volt: az Isten szava. Megígérte az Isten, hogy bevisz arra a földre, akkor biztos, hogy ez így történik majd. Egy percig sem kételkedik Isten szavainak igazságában és az Ő ígéreteiben. Biztosak lehetünk ezen a világon sok mindenben, de a legbiztosabbak abban lehetünk, hogy ha a bizalmunkat Istenbe vetjük, Ő nem fog a bizalmunkkal visszaélni. És minél inkább bízom Istenben, annál több csodat fogok látni. Az apostol azt írja az ősatyákról, hogy az ígéretekre nézve élték le az életüket. Nem nyerték meg az ígéreteket, hanem csak távolról látták és üdvözölték azokat, de bizonyosnak vették, hogy az úgy lesz. Nem úgy van-e sokszor, hogy mi inkább már most a jelenben, ha lehet, még ma el szeretnénk nyerni az ígéreteket? Bizonyítékokat követelünk nagyon sokszor Istentől! „Uram, Te megígérted! Akkor miért nem teszed meg?” És türelmetlenül – mert nem tudunk várni – követelözünk, és számon kérjük Istent. Mutasd meg, hogy amit ígértél, meg is teszed! – mondjuk sokszor Neki. A régiek sem kaptak bizonyítékot, hanem „csak” a hit bizonyosságát. A hit ugyanis bizonyossá tesz minket az Isten által megígért dolgokban. És ez a bizonyosság az, ami türelmünk, és a mi várakozásunk alapját képezi. És mivel nem kapjuk meg a megígért dolgokat teljes mértékben, ezért türelmesen kell várnunk azokat.

Érdemes Müller György naplóját végigolvasni, aki több mint 4000 árvát nevelt föl 20-25 év alatt. Kezdte 1 fonttal és elmondja, hogy egy ideig 1 font erejéig tudott bízni az Istenben. A végén már nem volt felső határ. Egy alkalommal elmondta Istennek, hogy kellene 5000 font, mert most újabb 20 árva érkezett. Kérlek, ha ez szerinted való, valamilyen módon küldd el. És megérkezett a pénz, mert Istennek kedves volt, hogy 25 év alatt ez az ember több ezer árvát fölneveljen. De elmondja, hogy először 1 font erejéig bízott, utána már nem volt határ. Ami kell, azt tudta, hogy Isten meg fogja neki adni. Meddig tart a mi bizalmunk? A fizetés, a nyugdíj vagy a segély erejéig? Ha ezeket megkapjuk akkor minden rendben van? Vagy pedig hisszük azt, hogy ezen a területen is

korlátlanok az Isten lehetőségei? A mennyei bank az egyetlen, ami soha nem fog csődbe menni, soha nem értékelik le. Az Istennél korlátlan ajándékok állnak rendelkezésünkre. És erő, fizikai értelemben, ha kell, meg lelki erő is. Csak az a kérdés, hogy vezethető emberek vagyunk-e és bízunk-e Benne vagy pedig nem? Elfogadjuk-e Isten szavát, vezetését, olykor ítéletét, vagy pedig nem?

A Zsidókhoz írt levélben olvassuk, hogy „nincsen itt maradandó városunk.” S amikor Isten kihúzgál sok mindent alólunk, időnként úgy felháborodnak a hívők is. Na de hát lehet, hogy pont ezt építi Isten kinek-kinek az életében, hogy nincsen itt maradandó városunk. Ami ide köt, azt lehet, hogy el kell engedni. Ahogy Ábrahámnak is el kellett engedni, meg Páléknak levágni a mentőcsónakot, mert fel kellett ismerni, hogy most valahova máshova küldi és vezeti őket a mindenható Isten. De olyan értelemben is igaz ez, hogy az Istenben hívő embernek nincs földi hazája. Ez a vándorokra jellemző: hazát keresnek. Ez alatt természetesen nem azt érti, hogy a hívő ember ne szerethetné földi hazáját, sőt, a Szentírás hazaszeretetre buzdít és bátorít is minket, hanem úgy érti az Ige, hogy a földi célokkal és a földi étellel nem elégedhet meg a hívő ember, hogy csak a földi közösséghez tartozom, mert tudom jól, hogy Krisztus testébe oltattam, amely az örökkévalóságba is átnyúlik, és elsősorban ahhoz tartozom. Az itteni közösségem, országom meg fog szűnni, amikor Krisztus visszajön, és átveszi a hatalmat mindenek felett. A hívő embernek nincs nyugta, megállása ebben az életben, hanem csak az eljövendőben, amikor Isten beteljesíti ígéreteit. Ezt érti az alatt, hogy nincs hazánk, nincs nyugvásunk. Ebben az életben nem lehet, nem találhatunk tökéletes nyugalommal egy hazában, hanem az eljövendő felé kell igyekezni. Maradandó hazájuk nincs a földön a vándoroknak, mert az ember örökké él, és ezért örök hazát kell keresnie. Ha ezt a földi életet gondolnánk örök hazának, az olyan furcsa lenne, mintha az utazás során a vasúti pályaudvar várótermét, vagy magát a vonatfülkét tekintenénk otthonunknak. Berendezkedünk, de jó nekünk itt, ragaszkodunk ehhez-ahhoz, és nem vesszük észre, hogy közben utazunk, és lesz megérkezés. Az örökkévalósághoz képest ebben a földi életben eltöltött idő annyi, amennyit mi az utazással töltünk a vonaton vagy a buszon. Testvér, hol akarsz berendezkedni? Mész valahova, és ott, vagy az utazás alatt?

Az is nagyon elgondolkodtató ebben az igében, hogy Ábrahám amikor időnként odaért valahova, ott oltárt épített az Istennek. Újra kifejezi fizikai értelemben is, hogy Uram, még mindig bízom Benned. Sőt sokkal jobban bízom Benned, mert most már megfordulni sem lehet. Most már egészen Rád vagyok utalva. Olyan nagy távolságot tettünk meg Úr-Kaszdim városából, hogy oda visszatérni már nem lehet. Vannak ilyen helyzetek, amikor a hátunk mögött lévő el kell felejtünk és az előttünk lévőnek neki kell feszülnünk, és futnunk kell. Nem biztos, hogy mindig bírjuk. Valamikor nagyon nehéz. Van, amikor az ember nem is érti pontosan, hogy mit akar Isten. Majd megértjük. Ő az engedelmesség gyökereit keresi a szívünkben. És azt mindig gazdagon megáldja. Szépen látszik ez Ábrahám életében, aki bármikor mondhatta volna azt, hogy kész, megelégteltem a pusztában éleést, hiányzik a város zaja, pörgése, hiányzik az, hogy egy helyben maradjak, megelégteltem a sok küzdelmet, fáradtságot, úton levést, inkább visszatérek Úr-Kaszdimba, ahonnan az Isten elhívott. Azonban Isten a hívők szívében valami jobbat ragyogtat fel, a régi helyett ezt helyezi szívük és vágyaik elé: a mennyeit, hogy ne térjenek vissza. Nemcsak azt kéri Isten, hogy felejtse el, és tagadd meg azt, aki voltál, hanem előremutat, és von magához a mennyeivel. Mert az ősatyák nemcsak nem vágyódtak visszatérni őshazájukba, hanem keresték a mennyeit! Istent magát keresték, ott akartak lenni, ahol Ő is volt, ahová Ő vezette őket. Bízta az Ő vezetésében, és abban, hogy ígéretei szerint elvezeti őket a mennyei hazába. Akkor is, ha sok megpróbáltatáson és fájdalomon keresztül is vezeti őket. Nem tudjuk, miért pont Ábrahámot hívja el Isten, de azt tudjuk, hogy velünk is célja van az Istennek. Ugyanolyan engedelmes eszközévé akar formálni, ahogyan ezt az embert.

Azt olvassuk itt a végén, hogy Ábrahám a hegyek felé megy, de előtte egy pogány város, Aj városa terült el. Ez bizonyos értelemben aggodalommal és félelemmel tölthette el őt, de mögötte azt olvassuk: ott van Bétel. Bétel azt jelenti, hogy az Isten háza. Ez olyan biztató: sokszor olyan az életünk hogy szörnyű dolgok állnak előttünk, csak egy vizsgára gondoljunk, vagy egy műtét, temetés vagy akármi más... előttünk van olyan esemény, mint amilyen Ábrahámnak volt Aj városa. Tele pogány ellenséges katonákkal, de mögötte ott volt Bétel, az Isten városa. Ez azt jelenti ebben a szövegösszefüggésben, hogy

mögötte ott volt az Isten. Kísérte az Isten kegyelme. Olyan szép, amikor Dávid azt mondja a 23. zsoltárban, hogy „bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján”. Mint két testőr: elkísér az Isten jósága és szeretete, vagy így is lehet fordítani, hogy hűsége. Ott volt Ábrahám mögött az az Isten, aki elhívta őt, akit ő segítségül hívhatott élete minden helyzetében. Így lett ő áldás a környezete számára. Ez is fontos kérdés, hogy mi áldás vagyunk, vagy pedig jobb, ha nem vagyunk otthon? Áldás vagyunk arra a kis mikroklímára ahol élünk, ahol dolgozunk, vagy pedig nem? Az áldott ember azt is jelenti, hogy jó a közelében lenni. Jó a szavát hallani, felüdít a lénye, felfrissítenek a szavai, az imádsága, az Istenre mutató élete. Az áldott életű ember az Istenre mutat az életével. Az mondják rólunk, hogy Isten ajándéka vagyunk mások számára, vagy pedig csak legyintenek, ha a nevünket hallják? Nem hozunk-e szégyent az Isten nevére az anyagi dolgainkkal, az erkölcsiségünkkel, a beszédünkkel, azzal, hogy állandóan mentegetőzni kell valami miatt? Vagy pedig áldanak minket azért, amit teszünk, ahogy létezzük, ahogy beszélünk?

Ábrahám úgy volt áldás, hogy engedelmessége által kapott áldást sok ember rajta keresztül. A hívő ember sem bűnök nélküli ember, de ahogy a törött tükrön is megcsillan a napfény, ugyanúgy megcsillanhat a belőlünk áradó világosság, ha mi Isten gyermekei vagyunk. Az engedelmes ember belülről sugározza az Isten szeretetét, és az mindig átüt. Még a nyomorúságain, a bűnein is átüt az, hogy benne az Isten lakik az Ó Lelke által. És ezt egy idő után nem lehet tagadni, és nem lehet róla nem tudomást venni. Ábrahám vállalta ezt az életet, elindult azon az úton, amit Isten számára kijelölt. Tehát soha nincsen késő. 75 éves lehetett az út eleje táján, de még ebben a korban is el lehet kezdeni. Fiatalon, idősen, bármilyen életkorban el lehet kezdeni az Istennek való engedelmességet. Aki ezt vállalja azok előtt új kapuk és új lehetőségek nyílnak, és átéli azt a csodát hogy épül az élete. Hit, engedelmesség, bizalom, egyik erősíti a másikat. És az ilyen ember igazán erős hitű emberré fog válni, aki bármit ki fog bírni. Ámen.

Imádság: Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy önmagadat adtad miértünk, hogy mi a Te halálod által életet nyerhessünk, bűneinkre bocsánatot, kegyelmet, irgalmat, és a Te életed révén minden

áldás a miénk lehet, mert Veled együtt örökösök lehetünk. Köszönjük az Igében kijelentett minden ígéretet, minden ajándékot, amelyet meg nem érdemelt módon nekünk adtál. Köszönjük, hogy keresel bennünket, és nem fáradsz bele a keresésbe. Könyörülj meg rajtunk kérünk és hadd éljük át a csodát, hogy Te szólsz hozzánk és mi megérthetjük szavadat. Kérünk, munkáld bennünk az engedelmességet is, hogy azonnal cselekedni akarjunk, amit megértettünk magunkra vonatkozóan. A benned való életnek gazdagságával úgy ajándékozz meg bennünket, Urunk, hogy az a hétköznapi életünk zsákutcáiban vagy útvesztőiben hadd legyen számunkra a legfontosabb, hogy hozzád tartozunk, tőled sem élet, sem halál el nem tud választani. Ámen.

Nem karddal és nem lándzsával szabadít meg az Úr

1Sámuel 17,40-51

Izráel népe gyakran tapasztalt támadást. Az ellenség mindig úgy gondolta, hogy könnyű préda, hiszen kis országról van szó. Valószínűleg az ilyen támadások is hozzájárultak ahhoz, hogy a nép királyt szeretett volna az ország élére. Legyen valaki, aki a harcokban is elől jár, aki megszervezi a katonaságot, összegyűjti a hadsereget, aki politikailag tárgyal, és gazdaságilag előbbre viszi őket.

Saul az első király. De hiába szerveződtek ugyanolyan társadalmi formába, mint a körülöttük élő népek, ez még nem tartja vissza az ellenséget, és nem garancia arra, hogy békességben élhetnek. A királyválasztás és a hadsereg megszervezése még nem biztosítja az emberek nyugalmát, nem retenti vissza az ellenséget és nem garantálja a győzelmet. Önmagában ez mit sem ér. Isten népének meg kell tanulnia, hogy ne önmagában, ne emberi erőben, ne hadseregben vagy katonai stratégiában bízson, hanem kizárólagosan az Úrban. Talán épp ezért történik, hogy a harcok nem szűnnek meg a királyválasztás után, hanem inkább gyakoribbá válnak, sőt az erőviszonyokban is mintha egyre félelmetesebb, nagyobb lenne az ellenség, amely Isten népével szemben áll. Az Úr ezzel is Önmagához szeretné visszavonni népét, hogy függetlenül a királytól és a hadseregtől, Hozzá kiáltsanak és Tőle várják a segítséget.

Mi is hajlamosak vagyunk önmagunkra, másokra, kapcsolatainkra, az anyagi helyzetünkre építeni és megfelelkezünk arról, hogy mindez nagyon ingatag talaj, egyik sem megbízható. Gyakran becsapjuk magunkat, mert vannak helyzetek, amiben úgy tűnik, hogy magunk boldogultunk, hogy emberi segítség, közbenjárás alapján jutottunk előre, hogy a pénz kiségett és milyen jó, hogy volt mihez nyúlni, ez egyfajta biztonságérzetet ad. Közben pedig elengedjük az Úr kezét, lazítunk a Vele való kapcsolaton. De mivel az Úr szeret minket, kegyelmes, nem akar elengedni, ezért küld olyan helyzeteket az életünkbe, amikor az ellenség láttán tehetetlenül állunk, mert nincs rá emberi megoldásunk. Mindezt azzal a céllal, hogy Őt lássuk a megoldásnak. Így szembesült Isten népe a filiszteusok seregével, akik nem csupán létszámban voltak fölényben, hanem egy Góliát nevű harccsal is rendelkeztek.

„Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint Góliát, Gát városából. Magassága hat könyök és egy arasz volt. Fején rézsisak volt, öltözete pikkelyes páncél, ötezer sekel súlyú rézből volt a páncélja. Lábán rézvért és vállán rézdárda volt. Lándzsájának a nyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája, lándzsájának a hegye pedig hatszáz sekel súlyú vasból volt, és egy pajzshordozó ment előtte” (1Sám. 17, 4- 7). Egy igazi óriás, akinek nemcsak a szája nagy, hanem a termete is, és már a megjelenése félelmet kelt. Izráel serege megretten, amikor meglátja. Mert az ellenség célja mindig az, hogy Isten népe féljen, rettegjen, megmerevedjen és harc nélkül harcképtelenné váljon. Még el sem kezdődik a küzdelem, de már adja fel. A félelem megbénít. Sajnos ez a kép ma is ismert. Ott tornyosul fölöttünk Góliátként a súlyos diagnózis, amit éppen most kaptunk az orvostól, vagy a tragikus hír, amit még fel sem tudunk fogni. De ilyen Góliát lehet az előttünk levő sok feladat, ami napról napra nemhogy kevesebb lenne, hanem inkább még jobban gyarapszik. Egy új iskola, vagy munkahely, esetleg a családi ügyek, a gyermeknevelés kérdései, vagy éppen az anyagi gondok. Az időskor nehézségei, annak tudatosítása, hogy sok mindent el kellene engedni, amihez még ragaszkodunk, vagy éppen nem bírjuk már a tempót és fogytán az erő, már a kisebb napi feladatok is óriásnak látszanak. De az utóbbi időszakban átélt események is, a vírus, amely kihat az életünknek minden területére, nagyon sokakban ezt a bénító félelmet idézte elő, amivel szemben még biztos megoldást senki nem nyújtott és marad a bizonytalanság, a sok kérdés, ami görcsbe rántja a gyomrunkat. A média pedig egyre csak ontja magából a rossz híreket, és növeli bennünk a félelmet, mert a kísértő munkája, hogy rettegésben tartson, hogy még az Isten gyermekeit is megbénítsa, megkötözze a félelemmel, mert akkor nem a ránk bízott küldetéssel foglalkozunk, nem a lélekmentésre koncentrálunk, hanem csak önmagunk körül forgunk és nem a Szabadító, Megtartó Isten lesz a középpontban, hanem a félelem. Természetesen mindenki életében más és más lehet vagy válhat Góliáttá, akár rövidebb, vagy hosszabb időre, sőt állandósulhat egy egész életen keresztül. Vannak, akik a függőség Góliátjával néznek naponként farkasszemet, és minden egyes újabb pohár után jön a gúny, a megvetés, szinte kiröhög az ellenség, mert megint legyőzött. Az ördögi körforgásban hányszor azt érzi az ember, hogy nem is érdemes ellene küzdeni,

hiszen nagyobb, erősebb az alkohol, a drog, a játékautomata vonzása, nincs fölötte hatalmunk, erőnk, nem érdemes próbálkozni sem. Valóban, a sátán, aki embergyilkos volt kezdetektől (János ev. 8, 44), azon munkálkodik, hogy legyőzzön, tönkretégye az életünket, és nagyon jó módszere erre az, hogy megfélemlít. Elhiteti, hogy nem érdemes küzdeni, nem érdemes próbálkozni, mert úgysem sikerül. Így a felismert bűnök is csak még nagyobb mélységbe taszítanak, mert önmagunktól szabadulni nem tudunk. Mennyi erőt kifejtettünk már annak érdekében, hogy megváltozzunk, hogy megszabaduljunk attól, ami kötöz, vagy, hogy több türelemmel, szeretettel, megértéssel tudjunk odafordulni családtagjainkhoz, a körülöttünk levőkhöz. Hány csatát már elvesztettünk, vagy már nem is próbálkozunk, inkább eleve megfutamodunk, mert túl nagynak látjuk Góliátot. Beletörődünk, hogy számunkra nincs megoldás, hogy: „Én már nem változom.” Ezért nem csoda, hogy már nem csupán egy, hanem akár több Góliáttal is meg kellene küzdeni, hiszen a nem tudok változni, a feladás és a félelmek között automatikusan jelentkezik a depresszió, a csüggedés, ami már a fizikai erőt is fölemészti és szinte a mindennapi egyszerű feladatokkal sem tudunk megbirkózni. Mindez miből fakad? Hol van ennek a gyökere? Minden onnan indult el, hogy elszakadtunk az élő Istentől. Ez a veleszületett, a természetes állapotunk. De nem erre az állapotra lettünk teremtve, hanem arra, hogy a mi mennyei Édesatyánkkal, a mi Teremtőnkkel élő, személyes, szeretetkapcsolatban legyünk. Az Éden -kertben Ádámnak és Évának nem kellett semmitől sem félnie. A bűneset előtt azt az életet éltek, amire meg lettek alkotva, az Úrral voltak együtt és betöltötték feladatukat, ez adta meg az örömet, a boldogságot. Miután az engedetlenség, a lázadás által bekerült a bűn az életünkbe és elszakadtunk az élő Istentől, azóta tele vagyunk félelemmel. De ha visszafordulunk az Atyához, ha az Úr Jézus által rendezzük a bűneinket és letesszük ott a golgotai kereszt alatt, kérve és elfogadva a kegyelmet, és engedjük, hogy vére által megtisztítson minket, akkor ismét a helyünkre kerülünk. Mégis mindez nem biztosít arról, hogy többé nem látunk ellenséget, és még csak meg sem környékez majd minket. Sőt, ellenkezőleg. Isten népe életében, az Úr Jézus gyermekeinek még több harccal és nehézséggel kell szembenéznie, mert a kísértő folyamatosan azon dolgozik, hogy elbuktasson, hogy bűnbe vigyen,

hogy eltávolítson és elszakítson az Úrtól, hogy megrontsa a Vele való kapcsolatunkat. Nem leszünk mentesek a támadásoktól, nem kerülnek el a Góliátok. Nem azért, mert Isten ne tudna azoktól úgy megszabadítani minket, hogy még csak a közelünkbe sem engedi, hanem azért mert szükségünk van arra, hogy legyenek Góliátok. Amikor szembekerülünk egy-egy Góliáttal, akkor mindig kiderül, hogy mi van a szívünkben. Az Úr iránti bizalom, vagy a félelem. Lemondás, menekülés, megfutamodás vagy hit és reménység? Egy egész nép remeg, mint a kocsonya, beleértve a királyt is, akit azért választottak, hogy a nép élére álljon, hogy ő vezesse a seregeiket a harcba. Saul behúzódik a sátorba, és negyven napon keresztül reggel-este azt hallgatják, ahogy előáll Góliát és gúnyolja, gyalázza Istent és az Ő népét. Milyen szörnyű ezt hallgatni, és mekkora energiamennyiséget emészt fel, ha így indul a reggel, ez fogadja az embert már korán és este sem számíthat másra, mert a lefekvés előtt jön még az újabb adag, ahol Góliát lövi a gyalázó szavakat, földbe döngöl. Nem csoda, ha mindenki megbénul. Nincs senki, aki bátor, aki szembe merne szállni vele, aki legalább válaszolni merne? Ami még szomorúbbá teszi ezt a helyzetet az az, hogy itt nem hitelenekről van szó, hanem Isten népéről. Azokról, akik már számtalan módon megtapasztalták Isten segítségét, csodáit a lehetetlen helyzetekben, akik már sok győzelmet átéltek az Úrral. Olyan eseményekre emlékezhetnek vissza, mint az Egyiptomból való szabadulás, átkelés a Vörös-tengeren, manna a pusztában, Jerikó falainak leomlása és még hosszan lehetne sorolni. A félelem nemcsak a kezünket, a lábunkat, a nyelvünket bénítja meg, hanem az emlékezéstől is megfoszt, megfeledezünk az Úr nagy dolgairól, a Vele átélt múltbeli, akár a tegnapi csodákról, mert ma ott áll Góliát és olyan fegyverei vannak, amiket mi még eddig nem is láttunk. Negyven nap után jön valaki a táborba, aki tisztán emlékszik arra, hogy hogyan tapasztalta az Úr hatalmát, amikor veszélyben volt. Jön Dávid, aki csak egy egyszerű, fiatal pásztorlegény, de aki így tud bizonyágot tenni, hogy: „Az Úr, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is (1Sámuel 17, 37). Ő az Úr nevére hivatkozik. Ő az, aki egyedül számol ebben a helyzetben Izrael Istenével, a Seregek Urával. Dávid már nem a jól képzett, hatalmas óriást látja, hanem Góliátnál nagyobbat, az élő Istent. Az élő Isten mellett pedig

Góliát csak egy kiséger, vagy még annyi sem, csak egy bolha. Az erőfölény teljesen megváltozik. Dávid más szemmel néz az ellenségre, ő a hit látásával rendelkezik, ő bizalommal tekint az Úrra, ezért nem fél Góliáttól. A Saul által felkínált páncélt és fegyvereket, bár kipróbálja, de inkább leveti, mert csak akadályoznák. Nem kér az emberi védelemből, még ilyen formában sem. Amikor a juhok mellett volt és jött az oroszlán és a medve, akkor sem volt fegyverarzenálja, nem volt sem pajzs, sem páncél, ami védte volna őt. De valósággá vált, hogy: „Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége” (Zsoltárok 91, 4). Ennél több pedig nem is kell. Dávid az Úr erejére, védelmére épített, ezért nem kellett más számára, mint az a fegyver, amit ismert, amivel jól bánt, ami pásztorként ott volt a kezében. Ez pedig nem más, mint a parittyá. Az Úr soha nem küld fegyvertelenül a harcba, de nem új, nem különleges eszközöket ad az Ő gyermekeinek kezébe, hanem eleve azt használja, amit ismerünk, ami ott van nálunk. Amikor Isten megszólítja, és elhívja Mózeset, küldi a fáraóhoz, hogy szabadítsa ki az Ő népét, akkor ezt kérdezi Mózesről: „Mi van a kezében?” (2Mózes 4, 2) Mózes kezében a pásztorbot van. Egy bot, és amikor ledobja a földre, az kígyóvá változik, amikor ráüt vele a Nílus vizére, akkor, az vérré változik, mert az Úr azt használja, ami a kezünkben van, amit Ő adott a kezünkbe. Az a bot jellé válik a fáraó és az egyiptomi nép előtt, hogy azon keresztül megmutatkozzon az élő Isten hatalma. Milyen eszköz van a kezünkben a félelem Góliátjával szemben, a tornyosuló problémákkal, a békétlenséggel vagy akár a függőséggel szemben? Mit adott a kezünkbe az Úr, ami a mi fegyverünk ebben a harcban? Hát, nem mást, mint a Szentírást. Az Ő Szavát, az Ige, a mi fegyverünk. De ott van-e a kezünkbe, használjuk-e, ott van-e a szívünkben? Mert, ha csak a polcon porosodik, ha az asztal lábát tartja, hogy az ne billegjen, ha azt is elfelejtettük, hogy egyáltalán van Bibliánk, akkor fegyvertelenek vagyunk, akkor valóban nincs győzelem, csak a kudarcs és a sok vereség. Kézbe kell venni ezt a látszólag egyszerű, talán jelentéktelennek tűnő eszközt, de ami mégis az egyetlen hatásos fegyver a kísértővel és a Góliátjainkkal szemben. Dávid kezében ott a parittyá és kiválaszt a patakból még öt sima kövecskét, így indul Góliát felé. Az ellenség pedig kineveti, lenézi, könnyű prédának tartja. Az ő szemében Dávid nem méltó ellenfél. Góliát nem számol az élő Istennel, azzal,

hogy Dávid nem egyedül van. De ő ezt bátran meri vállalni, hangosan hivatkozik az élő Istenre. „Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek Urának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál. Még ma kezembe ad az Úr, ... hadd tudja meg mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben. És megtudja ez az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az Úr” (1Sámuel 17, 45-47). A szabadítást, maga az Úr adja, van rá hatalma, ereje. Számolni az Ő jelenlétével már biztos győzelmet jelent. Ha nem egyedül és a saját erőnkre építve indulunk a harcba, hanem az Urat hívjuk segítségül, akkor nem kell félnünk, akkor nincs hatalma az ellenségnek fölöttünk. A kő biztos lendülettel repül, és pontosan célba talál. A kő befűrödött Góliát homlokába, aki azonnal földre zuhan. Jól irányzott, biztos találat. De ez nem Dávidon múltott, azt a követ az Úr irányította. Nem véletlen, vagy szerencse, hanem az Úr keze. Egy biztosan kilőtt, jól célzott Ige lefegyverzi, és hatástalanítja a kísértőt. Ha ott van a tarsolyunkban, elraktározva Isten Szava, akkor minden élethelyzetben elő tudjuk venni az éppen megfelelőt. Hány és hány biztatás van a Szentírásban, amikor az Úr azt mondja, hogy: „Ne félj!”, minden napra jut egy. Hát, akkor használjuk is minden nap! Miért vagyunk fegyvertelenek a félelemmel szemben, ha minden napra adott egy olyan ígéretet az Úr, ami úgy kezdődik, hogy „Ne félj!”? Az Úr adja a szabadítást mindabból, ami megkötöz, lebénít, ami rabságban tart. Ő ki tud emelni a szenvedély fogságából, és az Úr Jézus által új élettel tud megajándékozni. Az Úr Jézus azért jött, hogy szabadítson. A neve is ezt jelenti, hogy Szabadító. Hiába próbálkozunk magunk, hiába támaszkodunk emberekre és reménykedünk új megoldásokban, modern kezelésekből, mindez nem elég. Többször is megismételhetjük, és mégis azt tapasztaljuk, hogy nem lesz tartós az eredmény. Viszont az Úr Jézus már elvégezte a szabadítást, az már rég kész. Az Ő halála és feltámadása olyan áldozat és győzelem, amit értünk végzett, és ha ezt elfogadjuk, bekapaszkodunk, hittel tekintünk Rá, akkor a bűnnek nincs többé hatalma felettünk. Az Úr Jézus áldozata árán el van rendezve a múlt, és szabadok lehetünk. Az Úr Jézus nevére mi is hivatkozhatunk, Ő ma is erősebb minden szenvedélynél. Bárcsak, Ő lenne a mi szenvedélyünk! Ha szenvedélyesen szeretjük az Úr Jézust, aki az életét adta értünk, akkor oda már nem fog beférni olyan szenvedély, ami rombol, gyötör

és az örök pusztulásba taszít. Az Úr Jézus a szabadságot kínálja, az új életet, amit Ő meg is tud adni a számunkra. Már csak rajtunk múlik, hogy elfogadjuk-e?

Góliát elterül a földön, de még nem halott. Ha sokáig vár Dávid, akkor előbb-utóbb felkel, összeszedi az erejét és újra támadásba lendül. Nagyon sokszor itt hibázunk, és azért bukunk, mert azt hisszük, elég az, ha Góliát elszédült és a földön van elterülve. Mi már azonnal azt gondoljuk, hogy vége van, és győztünk. Dávid tudta, hogy Góliát még nem halott, ezért gyorsan odaszaladt, fogta a kardot és lefejezte, megölte. Csak így lesz teljes a győzelem. Csak ezek után lehet azt elmondani, hogy Góliát legyőzött ellenség. Azért vannak visszaesések, azért van, annyi bukás, azért követjük el ismételten újra és újra ugyanazokat a bűnöket, mert megelégszünk a félmegoldással. Mi már annak is örülünk, hogy látszólag győztünk. Körtáncot járunk, mert Góliát ott fekszik a földön. Talán egy hétre, egy hónapra sikerült letenni a poharat. Sikerült úgy elmenni a játékszalon előtt, hogy nem mentem be. Nem szóltam vissza a munkahelyemen a főnöknek, amikor piszkálódott. Hosszú idő után végre sikerült szembenézni a félelmemmel és most nem bénított meg. Végre letettem a kezemből a mobilt, nem nyitottam fel az internetet, elkerültem azokat a bizonyos honlapokat, nem ültem órák hosszat a tévé előtt. Ott fekszik Góliát a földön. Jaj, de tudunk neki örülni! De amíg örömtáncot járunk, addig ő összeszedi magát és hátra támad. Góliát csak akkor nem lesz többé hatással ránk, ha halott. Az Úr teljes szabadítást akar és tud adni. Nem félig szabadít. Neki nincsenek félmegoldásai. Mi se elégedjünk meg a félmegoldásokkal. Nem félig halt meg értünk az Úr Jézus, nem félig vette magára a mi bűneinket. Mivel pedig az Úr Jézus nem halott, hanem él, feltámadt, ezért kérhetjük Tőle a segítséget. Ha letesszük a mi elképzeléseinket, az akaratunkat, a megoldásainkat, a fogadkozásainkat és engedjük, hogy Ő végezze el a szabadítást, akkor teljes lesz a győzelem. Abban pedig bizonyosak lehetünk, hogy Ő akar segíteni. Lehet, hogy az emberek már feladták velünk a próbálkozást, hogy már elfogytak mellőlünk azok, akik akarnak segíteni, talán már mi is feladatuk önmagunkra nézve. De az Úr még nem adta fel. Neki van hatalma minden ellenség felett, az Úrral teljes győzelmet lehet aratni még Góliáttal szemben is. Vegyük Őt komolyan, induljunk Vele együtt és akkor győzelmet arathatunk. Ámen.

Az Úr előtt kiterítve

2Királyok 19,1-19; 32-37

A történet egy csodálatos szabadításról szól, amit Isten vitt végbe népe életében, Ezékiás király idejében. Ki is volt ő? Apja, Áház, a Szentírás bizonyosága szerint (2Kir 17) nem az Urat követte, Izráel királyainak az útján járt, sőt még a fiát is elégette áldozatul azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az Úr Izráel fiai elől. Áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon, a dombokon és minden zöldellő fa alatt. Akkoriban támadta meg őt Arám királya, akivel szemben Asszíria királyától kért segítséget, cserébe a palota és az Úr háza minden kincséért, mert az ilyen segítség soha nincs ingyen. Ezt követően a damaszkuszi oltár mintájára átalakíttatta a jeruzsálemi templomot. Vagyis az egyik ellenségtől a másikhoz menekült, annak az alárendeltje lett.

És íme, van olyan is, hogy az alma messze esik a fájától: Fia, Ezékiás, ezzel szemben istenfélő király, aki következetesen az Úrra akarja bízni magát és az Ő segítségével akar számolni. Ez az ország megtisztítását is jelenti a bálványoktól, a templomi istentisztelet helyreállítását, sőt, úgy figyel az Úr szavára, hogy az Ő prófétája mellette van. Bízott az Úrban, Izráel Istenében; nem volt hozzá fogható senki Júda királyai között, sem előtte, sem utána. Ragaszkodott az Úrhoz, nem tért el tőle, hanem megtartotta parancsolatait, amelyeket az Úr adott Mózesnek. Ezért vele volt az Úr, és minden vállalkozása eredményes volt. Fellázadt Asszíria királya ellen, és nem szolgálta őt. Szakított apja hagyományaival, kapcsolataival. Ennek következményeként az asszír király háborút indított ellene, hiszen nem ingyen és testvéri segítségnyújtás volt ez a szövetség, hanem alárendeltséget, szolgaságot jelentett az országnak. Az ellenség semmit sem ad ingyen. És aki a hatalmában tart, nem tűri, ha megpróbálunk szabadok lenni tőle. (1Kir 18)

Ezért nem könnyű szabadulni az idegen uralom, a sátán markából sem, mert ő nem jótékonyságból kínál fel bármit is, hanem azért, hogy az uralmat megszerezze fölöttünk. Csak egy kiút van, rábízni magunkat a Hatalmasabbra, az egyedül hatalmasra, az Úr Jézus Krisztusra, aki a legmagasabb árat fizette azért, hogy megváltson, kiváltson az

ördög hatalmából és a maga tulajdonává tegyen. Ő meg tud védeni, megőrzi az övét.

Ezékiásnak ezt az Isten előtt kedves elhatározását próba követi. Mert ki lehet mondani, hogy az Úrban bízom, és mindent Tőle várok, de vajon a gyakorlatban ezt hogyan éljük meg? Valóban, Tőle várunk mindent, és bizonyossággal jó helyen tudjuk magunkat az Ő kezében? Nem kételkedünk vezetésének a helyességében? Ez mindig a próbák során derül ki. A próbák tárják fel a hiányosságokat is, és teszik az embert edzetté. Ezékiás is hamarosan olyan helyzetbe kerül, amikor kiderül, hogyan megy ez a gyakorlatban?

Első reakciója (1Kir 18) nagyon is emberi: a félelem motiválja. Megijed, és első gondolata, hogyan tudná menteni a helyzetet, kiváltani magát és az országot a szorult helyzetből. Az első körben nem kerül sor arra, hogy az Úrhoz forduljon, ösztönösen emberi módszereket, eszközöket vet be - ő is „örzöpénzt” küld, hogy távol tartsa az ellenséget. Asszíria hatalmas összeget, háromszáz talentum ezüstöt meg harminc talentum aranyat vetett ki rá, hogy ezt megfizessék. Ehhez a sarchoz teljesen ki kellett fosztani az országot és a templomot - de mégsem lett nyugalom és biztonság, mert azt nem lehet alkuval megvásárolni. Viszont egy nagy tanulság: íme, az ember mindent képes odaadni, ha bajban van...

Ilyenkor derül ki, kiben vagy miben bízunk. Kiben vagy miben bízott Ezékiás? A pénz, arany, ezüst elmegy, az ellenség fenyegetése mégis marad. Mert az ellenségtől nem lehet megszabadulni, az ő kezéből az ember nem tudja magát kiváltani. Sőt, még inkább függő viszonyba kerül ezáltal. Ezékiás félelme, meghunyászkodása felbátorította az ellenséget, hogy még követelőzőbb legyen. A helyzet csak kilátástalanabb lett. Az asszír sereg újra felvonult Júda ellen. Még nagyobb fölényrel és megvetéssel. Még félelmetesebb az ellenség, és még kilátástalanabb a megmenekülés lehetősége. Mondja, üzeneti, hogy nincs értelme Istenben bízni, az asszír király kincstárnoka egyre fölényesebb, magabiztosabb üzeneteket küldözget, és az egész júdai sereget is meg akarja félemlíteni. A látszat pedig teljesen őt igazolja.

De íme, amikor Ezékiás egyénileg teljesen kilátástalan helyzetbe kerül, akkor jut eszébe Istenhez fordulni. Felbátorodik arra, hogy segítségül hívja Őt.

Kérdés: Szoktuk-e, és mikor szoktuk segítségül hívni az Urat? Amikor bajban vagyunk - a nyomorúság idején. Rögtön? Vagy előbb megpróbálunk magunkon segíteni, hagyjuk magunkat előbb kifosztani, keserű tapasztalatok árán ismerjük fel és el, hogy „Menekvés nincsen, nem is lehet, Uram, csak egyedül Nálad”?

Hogyan szoktuk Őt segítségül hívni? Sokszor SOS módra (jaj Istenem, segíts), vészhelyzetben, segélykiáltással fordulunk Hozzá, vagy amolyan utolsó szalmaszálként kapaszkodunk Bele, netán akár ígéreteket, fogadalmakat is felajánlunk Neki... ?

Hadd álljon itt egy kis szemléltetés az Üdvhadsereg magyarországi hivatalos közlönye, a Segélykiáltás 1935 márciusi számából:

Szent Miklós és a kozák

Egy kozák egyszer szekérével egy mély kátyúba jutott. Nem volt szabadulás. Ekkor ígéretet tett Miklósnak, a kozákok védőszentjének, hogy amennyiben kiszabadítja, úgy lovát eladja és az árán gyertyát vesz, melyet el fog égetni képe előtt a templomban. Valahogy kievickélt. A legközelebbi vásárra elvitt magával egy kakast, meg a lovát. Áruba bocsátotta így:

“A kettő csak együtt eladó. A ló 1 pengőért, a kakas kétszázért. “

Nevettek a tréfán a vevők, de mégis megvették. A kozák pedig fogta magát és a ló árán, az egy pengőn gyertyát vett, a kakas árán pedig másik lovat.

Nem így van-e sokszor, hogy az ember félre akarja vezetni Istent, így szólva: Látja-e ezt a Mindenható? Vajon van-e a Magasságosban értelem?

Hát... ennyit a bajban tett fogadalmakról. Elgondolkodhatunk, sokszor nem hasonlóak-e a mi fogadalmaink is, meg azoknak teljesítése? Ezékiás esetében más a helyzet. ...

1. Az ő segélykiáltása mögött meghitt személyes kapcsolat van az élő Istennel. Tudja, kihez fordul, végre a régi hite, bizalma, elhatározása indította őt az Úr előtti leborulásra.

2. Ez itt nem személyes nehézség, egyéni nyomorúság, hanem az egész ország érintett általa, a királlyal az élen. Nagy adag tehetetlenség párosul vele: Túlerőben vannak velük szemben, gyalázkodás, a seregek megfélemlítése, elbizonytalanítása az ellenség célja... hogy ne

higgyenek Istennek sem...

Az anyagi eszközök elfogytak, a veszély és a tehetetlenség és kiszolgáltatottság pedig egyre nagyobb. Ebben a helyzetben Ezékiás a legjobbat teszi, amit tehet: nyomorúságával az Úr elé járul. Megalázta magát, bűnbánó lélekkel megszagatta ruháját, zsákruhát öltött magára, majd bement az Úr házába. Jól tudja, Isten előtt nem ér semmit a királyi dísz, pompa. Nem szégyen vállalni a nyomorúság tényét. Olyan fontos az is, hogy nem hivatkozik semmi érdemre, cselekedetre - később majd fog, a halálos betegsége során, de el is távolodik vele az Úr útjától (2Kir 20).

Legelőször a próféta közbenjáró imádságát kéri: Mert, hogy ott van Ézsaiás próféta a király állandó közelében, Igével, üzenettel szolgál neki. Milyen jó, amikor van ilyen személy mellettünk, aki Istent képviseli! Akinek a tanácsára, imádságára, bátorítására vagy pusztán együtt érző jelenlétére számíthatunk. Aki által Isten biztosít afelől, hogy emberileg sem vagyunk egyedül, mert a másik az ő eszköze lehet az életünkben.

Ezékiás nincs egyedül emberileg sem - milyen kegyelem! (mennyire más ez, mint amikor csak egy ember mondja magabiztosan: Ne félj, míg engem látsz! Amikor meg lehet osztani a terhet valakivel, aki az Úrral kapcsolatban van. De nincs egyedül azért sem, mert eddig sem volt, hiszen nem most kezdi életében először keresni az Urat, eddig is Vele járt, Hozzá akarta igazítani az életét és csak Tőle akart mindent várni... Nagyon jó az a biztatás, hogy Őt bármilyen nyomorúságban, bárkinek segítségül lehet hívni, de igazán az tudja segítségül hívni, aki ismeri Őt. Aki tudja, hogy kit hív, kit szólít, ki az, akinek a hatalmát, szabadító erejét kéri. Ézsaiás bátorító üzenetet ad át az Úrtól, a sereg egy időre elvonul, azonban a vészhelyzet megmarad, sőt még fokozódik is.

Az asszír király követe fokozza a nyomást. Már nem csak beszél, hogy megingassa és elbizonytalanítsa az embereket, amivel együtt jár az is, hogy gyalázza az élő Istent. Továbbmegy azzal, hogy levelet is hoz, amit átad Ezékiásnak Benne fenyegetőzés, hogy hamarosan visszajönnek és akkor mindennek vége. Fehéren-feketével az őt elbizonytalanító, hitét lekicsinylő, gögös és magabiztos asszír hatalom megadásra szólítja Ezékiást. „Add meg magad, add fel, úgy sem tehetsz mást, úgy sincs kire számítanod, te se vagy külön, mint mások, akik hasonló sorsra jutottak...”

Mekkora támadás tud ez lenni a hit, bizakodás ellen, ami a szívünkben támadt! Hogy meg tudják ingatni ilyen szavak az embert, a maradék bátorságát is elveszíti hallatukra: Végül is, ha belegondolok, miért lennék én különb, ki segíthetne rajtam, elvesztem, nincs kiút... Ezékiás mégsem így látja, mégsem a kilátástalanságnak adja át magát, hanem ezt olvassuk róla: Majd fölment az Úr házába, és kiterítette azt Ezékiás az Úr előtt. Fölment - az Úr elé járulni, közelébe kerülni mindig ezt a fölfelé irányt is jelenti. Nem magába roskadt, hanem fölment az Úr színe elé, hogy Előtte leboruljon. Személyesen. Már nem is a prófétát bízza meg közbenjárással. Az Úr elé viszi a levelet és az egész helyzetet. Odatéríti. Itt van, Uram, lásd, ezt írta nekem. Nem tudok rá válaszolni, nem tudok vele szembeszállni - Te látod, Te tudod, könyörülj, állj mellénk, szabadíts meg. És Ezékiás imádkozik.

Megrendítő ritka kép: Egy imádkozó király, magát megalázva keresi Isten élő közelségét. Micsoda nagy dolog ez! Tudja, hogy az Úr fölötte van, előtte ő is segítségre szoruló nyomorult ember. Alázat, hódolat, bizalom és tehetetlenség együtt ez, ahogyan kiteríti a levelet az Úr előtt. A legjobb, amit tenni lehet. Az egyedüli lehetséges lépés: odatárni az Úr elé. Ez a segítségül hívás.

Tudjuk-e, szoktuk-e, merjük-e odatárni nyomorúságunkat az Úr elé? Erre biztat és bátorít az ige. Nem azért, mintha az Urat most kellene felvilágosítanunk állapotunk, szükségünk felől. Nem azért, mintha különben nem szerezhetne tudomást bajunkról. Hanem azért, mert erre az odatárássra, hogy kiterítjük Eléje életünk adott nyomorúságát, nekünk van szükségünk. Miközben ezt tesszük, bennünk történik valami, minket járhat át az Ő közelsége, ereje, bátorítása...

És Ezékiás imádkozik. De hogyan! Személyesen, a maga nevében, micsoda hódolattal: nem az én trónom, hanem a Te trónod a fontos. Egyedül Te vagy az Isten... Uram - 6x fordul elő ebben az imában, egy király szájából! - fordulj hozzám, lásd meg, halld meg, nézd meg - te vagy egyedül Isten - szabadíts meg az ő kezéből.

És az Úr válaszol. Mert Ő meghallja és meghallgatja azokat, akik Hozzá kiáltanak. Válaszul odaküldi prófétáját, aki Igéjét hirdeti. „Magamért és Dávidért”. És válaszol úgy is, hogy ígéretét beteljesíti és hatalmasan kiiktatja népe életéből ezt a támadást, az ellenséget. Megtapasztalhatják, hogy valóban nem szegyenül meg, aki Őbenne bízik, érdemes csak Tőle

várni mindent, mert az Ő hatalma és hűsége elegendő.

Van szabadulás a szorongatásból, hatalmas Urunk van, aki nemcsak az asszír sereggel tudott elbánni, hanem a mi legnagyobb ellenségünket is legyőzte a golgotai kereszten. Bárcsak látnánk Őt mindig nagyobbnak, mint az aktuális baj vagy nyomorúság - ehhez az is kell, hogy tudjuk azt Őelé tárni, de a szívünket, félelmünket, rettegésünket, tehetetlenségünket is. Mert Ő fel tud emelni, hogy új értelmet adjon életünknek.

Próbákon keresztül: A kánaáni asszony

Máté 15,21-28.

Az Úr Jézus az előző versekben vitát folytatott az írástudókkal és a farizeusokkal vallási tisztaságról. Ezt követően olvasunk arról, hogy eltávozik Genezáret területéről, elmegy Izráel földjéről és visszavonul a pogány Tírusz és Szidón területére. Nem tudjuk, hogy az Úr Jézus milyen okból megy éppen oda, de biztosan célja van, hiszen Ő soha sem tett feleslegesen semmit. Lehet, azért megy a pogányok földjére, hogy kissé megpihenjen a tömeg zajától és nyugodtan tudjon együtt lenni tanítványaival. Valószínűleg ide nem követi a sokaság, hiszen a zsidók, ha nem volt muszáj, nem mentek a pogányok területére. Meglehet, hogy azért megy oda, mert találkozni akar valakivel, akinek szüksége van Rá, hiszen Urunk akkor is mindent tudott és látott, ahogyan ma is, mivel Ő az Isten Fia. Nem tudjuk, hogy mennyi ideje van már ott, amikor találkozik a kánaáni asszonnyal, aki meglátva és felismerve Őt így kiált: "Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyöttri a gonosz lélek!"

Micsoda megszólítás egy pogány asszony szájából, pogány földön. Hiszen még Izráelben a népe körében, akikhez elsősorban küldetett, ott sem hallott ilyet gyakran. Két dolog is elgondolkoztató ebben helyzetben. Az egyik, hogy honnan tudja ez az asszony, hogy Jézus a megígért Messiás vagyis a Dávid Fia? Hiszen ez a megszólítás a Messiásra vonatkozott. Az asszony pedig nem a választott népből való, ebből kifolyólag nem is hallhatta kiskorától kezdve a próféciát, hogy Dávid Fia lesz a Messiás. Tehát, akkor honnan tudja?! Abból, amit innen-onnan hallott, mert azért mégis voltak eszközök (kereskedelem, átutazások stb.), amelyen keresztül eljutottak a pogányokhoz is a zsidó vallás tanításai. Így juthatott el ehhez az asszonyhoz is, a názáreti Jézusról szóló hírek a tanításairól, csodáiról, gyógyításairól, szabadításairól. Hiszem, hogy ez az asszony nemcsak úgy hallgatta Jézusról a híreket, mint érdekes szenzációt, hanem a lánya betegsége miatt is, elgondolkozott rajta, sőt minél többet hallott Róla annál inkább komolyabban vette, hogy Ő a Messiás. Ezért, amikor találkozik Jézussal nem hízelségből, hanem hittel

szólítja és vallja meg Őt Dávid Fiának. Itt, felmerül egy kérdés felénk, amire mindnyájunknak őszintén kell válaszolnunk. A kérdés pedig az, hogy mi, akik már annyit hallottunk, olvastunk, tanultunk az Úr Jézusról, és átadtuk az életünket is Neki, élő közösségben vagyunk Vele, komolyan Annak látjuk-e, tartjuk-e Őt, aki Ő valójában. Úgy megyünk-e Hozzá imádságainkban életünk dolgaival, bajaival, esetleg mások problémáival, mint Megváltóhoz, Szabadítóhoz, Úrhoz, Akinek hatalma van mindennek felett és minden körülmények között. Mert ez az asszony így megy Hozzá, ez derül ki a folytatásból.

A másik elgondolkoztató ebben a helyzetben, hogy Jézus még csak nem is válaszol erre a kiáltásra, pedig biztosan hallotta. Az Igében azt olvassuk, hogy a tanítványai odamennek Jézushoz és arra kérik, hogy bocsássa el, küldje el az asszonyt, mert zavarja őket, hogy utánuk kiáltozik. Tehát, ha a tanítványok hallották, akkor Ő is hallotta az asszony kiáltását. Akkor miért nem válaszol Jézus az asszony kiáltására, kétségbeesett kérésére? Szerintem azért, mert próbára akarja tenni az asszony hitét. Itt nemcsak arról van szó, hogy Kinek mondja az asszony Jézust, hanem arról is, hogy bizonyos-e abban, hogy Jézus mint Dávid Fia valóban tud segíteni rajta és a lányán. Komolyan veszi-e, hogy Akihez kiált, Annak hatalma van a gonosz lélek, Károli fordításában, az ördög felett.

Elindul egy párbeszéd Jézus és az asszony között, bár először nem is asszonyhoz szól Jézus, hanem a tanítványai kérésére felel, de úgy, hogy ezt az asszony is hallja: „Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.” Gondolom, a tanítványai ezzel egyet értettek, többek között ezért is zavarta őket, hogy egy pogány asszony kiáltozik utánuk.

Nézzük meg, hogy mit tesz az asszony Jézus válaszát hallva. Elkeseredve feladja, csalódottan továbbmegy vagy esetleg hagyja tovább menni Jézust? Egyiket sem, hanem még közelebb megy Jézushoz, sőt leborul előtte és könyörögve csak ennyit mond: „Uram, segíts rajtam”!

Figyeljük meg, még mindig Úrnak mondja és Annak is tartja, hiszen ezért borul le előtte. Ezt a képet látva megdöbbenő, amit Jézus mond az asszonynak:

” Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.” Jézus most annak nevezi az asszonyt, akinek a zsidók mondták és tartották a pogányokat. Lehet, hogy ezt már nagyon sokszor megkapta ez az

asszony, talán meg is szokta, de Jézustól hallani, szemtől szembe mégis megdöbbenő. Mi hogyan fogadnánk, ha nekünk is ezt mondaná az Úr, amikor Hozzá fordulunk problémáinkkal, gondjainkkal, bajainkkal. Megsértődnénk, kikérnénk magunknak, magyarázkodnánk, másokra mutogatnánk, hogy vannak rosszabbak, bűnösebbek tőlünk. Esetleg kioktatnánk Őt, hogyan mondhat ilyet, nem ezt érdemeljük, hiszen hiszünk Benne, míg mások tagadják a Létét is. Sőt járunk az alkalmakra, olvassuk a Bibliát, naponta csendességet tartunk, és ez jó, de mindezeket hittel tesszük vagy csak megszokásból, kötelességből, hiszen ez a hívő ember életéhez hozzá tartozik. Jó lenne ezt az Úr Jézus jelenlétében komolyan megvizsgálni.

Hiszem, hogy az Úr Jézus ezeket a kemény szavakat azért mondja az asszonynak, hogy ismét próbára tegye hitét. Most nézzük meg, hogy mit tesz az asszony Jézus kemény szavait hallva. Meglepő, igazat ad Jézusnak! „Úgy van Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak.” Igazat ad Neki, sőt maga is kimondja magáról, hogy ”kutyá”, és még mindig Úrnak mondja Őt. Igen, hiszen jól tudja ő is, hogy mivel nem tartozik a választott néphez, ezért pogány létére nincs joga segítséget kérni Tőle. De valószínű, hogy a Jézusról szóló hírekből azt is megtudta ez az asszony, hogy Jézus senkit sem küld el, aki Hozzá megy segítségért. Ezért bízik kitartóan könyörületében. Továbbra is hiszi, hogy egyedül Jézus, a Dávid Fia tud segíteni rajta és a gonosz lélektől gyötört lányán. Elsősorban ezért marad mindezek után is megalázva magát és könyörögve a segítségért az Úr lábai előtt. Másodsorban pedig azért, mert nagyon szereti a lányát, aki szörnyű kínokat szenved el a gonosz lélek rabságában, és neki ezt tehetetlenül végig kell néznie. Ezért nem lehet semmivel sem megingatni a hitét, bizalmát. Az Úr Jézus, amikor látja, hogy az asszony kiállta a hit próbáját, így szól hozzá: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!” Milyen jó látni, hogy ez az asszony, ha nehéz próbákon is, de mindvégig kitartott és nem adta fel, mert bízott az Úr hatalmában, szeretetében és könyörületében. A kipróbált hite, győzelmes hitté vált, mert azt olvassuk az Igében, hogy: „ És meggyógyult a leánya még abban az órában.”

Mit tanulhatunk ettől a pogány asszonytól? Először is, hogy komolyan vette Jézust és mindazt, amit hallott Róla. Ezért élt a lehetőséggel, hogy a súlyos problémájával, amin senki sem tudott segíteni, odament Jézus-

hoz és elmondta, átadta Neki. Meg volt győződve arról, hogy számára és a szeretett lánya számára egyedül Jézus a megoldás. Nem az akadályokra nézet, hanem folyamatosan Jézusra, Akié minden hatalom és Akinek a hatalma mindenre elégséges. Továbbá azt is megtanulhatjuk tőle, hogy kitartónak kell lennünk imádságainkban, nem feladnunk, ha mindjárt nem jön a válasz, a segítség. Nem megsértődni, ha az Úr tükröt tart felénk és megmutatja, hogy kik vagyunk valójában, hanem bűnbánatot tartani, megalázva magunkat továbbra is bízni kegyelmében, szeretetében, hatalmában.

Isten segítsen, hogy ne legyen hiábavaló az a sok tudás, ismeret, amit már eddig is az Igéből megértettünk az Úr Jézusról. Tudjunk a próbákban is az Úrba kapaszkodni, hogy mi is megtapasztaljuk, hogy a próbák nem eltávolítani akarnak Urunktól, hanem közelebb vinni Hozzá.

Ámen!

Az utolsó lehetőség

Lukács 18,35-43

Jézus éleleírásaiból tudjuk, hogy sokfelé járt és hogy szinte mindig úton volt. Nem céltalan utak voltak ezek, hanem átgondolt vándorlások, Isten útjai, amelyeken alkalma volt tanítani, és gyógyítani is. Tudhatta, hogy amíg itt van a földön, ez az ő feladata. És azt is tudhatta, hogy egyszer minden útja célba ér, s ő leteszi életét (Jn 10,17-18). Útjai során sok emberrel találkozott: voltak, akik felkeresték őt és ők jöttek hozzá, de volt, amikor ő ment utánuk vagy hozzájuk, mert állapotuknál fogva nem jutottak volna hozzá. Jézushoz tehát „két út” vezethet: tőlünk hozzá vagy tőle hozzánk. Mindegy, hogy melyik út lesz az én utam; fontos, hogy egyszer személyesen találkozzak vele. Fontos, hogy vegyem észre, hogy ez az az alkalom, amikor életem kezébe kerülhet, és hogy ne késsem le azt a találkozást. Lehet, hogy ez csak egyszer adódik életemben, amikor Isten helyzetbe hoz engem, és én ezt az egyetlen vagy az utolsó lehetőséget bölcsen használom ki életem rendezésére, vagy gyógyítására. Milyen jó lesz, ha ettől az életem új irányt és új tartalmat is kaphat, új látást és új közösséget is, amikor azokkal együtt követhetem Jézust, akik szeretik őt és hálaadással követik megújult életükkel.

Történetünk azzal kezdődik, hogy Jézus úton van és Jerikóhoz közeledik. Nem véletlenül van ezen az úton. Két cél vezényli őt. Egyrészt egy nagy és fájdalmas cél felé halad: Jeruzsálemben s onnan a Golgotára, hogy a kereszten elvégezze küldetését, a világ megváltását. Lukács evangélista azonban itt még egy másik kettős célt tár fel és ragad meg Jézus útjánál, két találkozást: Jerikó előtt találkoznia kell a vak Bartimeussal, majd Jerikóban a gazdag Zákeussal. Mindkét embernek élete beteg, mindkettő másképp, de beteg: a gazdag Zákeus csaló és hamis pénz rabja, Bartimeus pedig vak, nem lát, s koldul. Mindkét ember szenved, megvetett: Zákeus a hamis pénz és csalások, ill. politikai árulás miatt, Bartimeus mint koldus, tisztátalannak, bűnösnek bélyegzett ember. Mindkettő a maga nemében elveszett: Zákeus fent az élet fényes magasságaiban, Bartimeus lent az élet nyomorúságos mélységében. Jézus nem kerülheti el őket, találkoznia kell velük. Vajon észreveszik-e, hogy most

adódik életük legdöntőbb pillanata, amikor Jézus közelébe kerülhetnek, és elveszett voltukból meggyógyulhatnak? Csak annyit kell tenniük, hogy most hozzá kell közelebb férkőzniük: ténylegesen, vagy legalább kiáltozással. Hozzá kell nyújtaniuk kezüket, hangjukat vagy legalább sóvárgó lázas (vak) tekintetüket. Ne menjen el Jézus tovább úgy, hogy ők elmulasztják ezt az alkalmat, ami valószínűleg az utolsó lehetőség számukra, mivel Jézus Jeruzsálemből és a Golgotáról már még egyszer életében nem jön el Jerikóba. Ha most nem, akkor mikor? Akkor marad a beteg állapot? A nyomorult kínlás? Az elrontott, elhibázott vagy elveszett élet? A szinte elviselhetetlen valóság?

Bartimeus vak volt, ült az út mellett és koldult. Semmit nem látott abból, amilyen szép volt a környezet, s ez az út, ahol ült, és az egész város, a pálmák városa. Mint egy csodálatos oázis: üde zöld fákkal, csobogó vízzel, kikövezett utcákkal, szép házakkal, bámulni való várfalakkal, gazdag üzletekkel, rengeteg áruval, gazdag ruhákba öltözött emberekkel. Zákheus látta és élvezte is egy darabig – ezért élt itt -, de aztán betelt ezzel, megcsömörlött ebben – saját kapzsiságának, hamisságának s majd a közmegejtésének köszönhetően. Talán Bartimeus is megcsömörlött amiatt, hogy nyomorult volt. Kinek kell ilyen élet? Ha vak volt, fájhatott a szeme, csurgott vagy ki volt száradva és csípett. Ezt annyira nem tudjuk. De borzasztó volt neki, kellemetlen és fájdalmas is. Másokra volt utalva: hogy minden nap vezessék oda, ahol koldulhat, ill. hogy kéregessen, és mások könyöradományjaiból éljen. Milyen megalázó volt ez neki. Nyomorult állapotának viszont volt egy „áldása”: azokat, akik elhaladtak mellette, hallotta beszélni, kérdezősködhettek, így szerzett tudomást Jézusról, Dávid Fiáról, akiről hallotta, hogy gyógyít, és hogy talán ő lehet a megígért Messiás Dávid királyi családjából. Az ő érdeklődése nem pletykaszintű volt. Nem azért hallgatott és érdeklődött, hogy ő legyen a legjobban informálva a legújabb hírekről, a jerikói polgárok botrányairól. Nem ilyen szinten figyelt arra, miről beszélnek az emberek. Az emberek a betegségről nagyon sokat tudnak egymásnak mondani, hosszasan, panaszosan. Néha már a környezet unja, amennyit a betegek beszélnek, keseregnek. Valószínűleg annál kevesebbet beszélnek betegségükről és önmagukról az Istennek. Pedig igazán Ő segíthetne rajtuk. Ahhoz jó fordulni, aki a legjobb orvosunk, s egybe lelkünk orvosa, Megváltója is. Amikor kiderül számára, hogy Jézus az, aki jön, akiről annyit hallott,

és talán akire annyit várt már, elkezdi kiáltozni: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Ez nem kapkodó kiabálás. Bartimeus pontosan tudja, hogy Jézus Dávid fia, királyi ember, Isten követe, akinek van hatalma arra, hogy közvetítse Isten könyörületét, vagyis hogy rendelkezik olyan Istentől kapott erővel, amellyel meg tudná őt gyógyítani. Ez a Jézushoz kiáltás nem arra vall, hogy úgymond sötétbe kiáltozott volna: találomra, olyan ember után, akitől adományt, pénzt vagy élelmet várt volna. Bartimeus pontosan tudja, kicsoda Jézus, és azt is, mit kell kérnie tőle. Hányszor előfordul, hogy az emberek, pl. a betegek is, nem úgy szólnak az Istenhez, nem úgy imádkoznak, ahogyan kellene: nem beszélnek Istennek őszintén nyomorúságaikról, bűneikről, nem esnek térdre előtte bűnbánattal, kitárva előtte bajaikat, hanem elkezdenek olyat kérni tőle, ami nem segíthet állapotukon, vagy még nagyobb bajba hozza őket a kívánságuk. Rosszabb esetben vitatkoznak Istennel, szemére hányva, hogy miért sújtja őket ilyen betegséggel, és miért nem segített már rajtuk régen.

Azonban ilyen hangnemben beszélni Istennel nem való, és nem vezet segítséghez. Bartimeus Jézus könyörületére hivatkozik, azt hívja segítségül. Kiderül azonban, hogy valakik ezt zavarónak tartják. Ott is vannak Jézus mellett olyanok, akik nem azt nézik, hogy Jézus a betegek orvosa, azokért jött (Mk 2,17). Nekik mások a szempontjaik: úgymond a rend, a látszat, a méltóság, az előkelőség. Ezek elkezdenek rá morogni, el akarják őt némítani. Ők inkább elszigetelni szeretnék Jézust, minthogy ilyen kiabáló koldusokkal foglalkozzon. És talán meg is vannak ijedve, mert Bartimeus Jézust Dávid Fiának nevezi, a király fiának, messiásnak, és ezt ők túl veszélyesnek tartják, mivel Jézusnak már korábban is voltak konfliktusai a hatalommal. Bizonyára nem őt féltik, hanem magukat, mert tudhatták, hogy ha kitör a zűrzavar és az emberek túlságosan elkezdenek rajongni Jézusért, mint Messiásért, a római katonák lecsapnak rájuk, mint lázadókra, akkor ők is, mint Jézus cinkosai ráfizetnek. Ők olyan Krisztus-követők, akik szívesen sütkéreznek Jézus dicsőségében és élvezni akarják Jézus méltóságát, de semmilyen rizikót nem vállalnak Krisztusért, vagy ilyen kiabáló koldusok miatt. Inkább elhallgatják azokat, akik bátran vallják Jézust Messiásnak –Meváltónak, ha ebből nekik bármilyen kellemetlenségük lenne. Lukács megjegyzi, hogy akik elöl mentek, rászóltak, hogy hallgasson el. Néha az imádság

akadályokba ütközik, nemcsak a nehéz élet miatt, hanem a kényelmes Krisztus-követők miatt is. Körülveszik őt, és nem engedik hozzá azokat, akiknek igazán szükségük lenne rá, és kiáltanak is segítségért. Borzasztó, ha az egyház is ilyen emberekkel telik meg, akik Jézus ürügyén méltóságra és hatalomra törekednek, de az igazi lelki bajok meglátására, netán orvoslására nincs már szemük, és szívük sem. Albert Schweitzer mondta, aki lelkészként és orvosként Lambaréné nevű afrikai őserdős településen a feketék gyógyításának szentelte életét, hogy az a baj, hogy az emberek falat emelnek Jézus körül: a hitetlen egyház belülről falaz, a hitetlen világ pedig kívülről. Hogy lehet akkor Jézushoz jutni? A vak Bartimeus kiált, akár tetszik, vagy nem tetszik a Jézus körüli embereknek. A baj nagyobb, mint az emberek tetszése, vagy bármilyen „vallási rend” illedelmes betartása. Ezért tudja, hogy a bajában kitartónak kell lennie. Átélt ő már nagyobb kellemetlenségeket, és elviselt nagyobb gonoszkodásokat az egyes emberek részéről. Sajnos, a kellemetlen betegség vagy a kínokban szenvedő beteg néha nem együttérzést, hanem ellenszenvet, sőt haragot és agressziót vált ki. Megértés és irgalom helyett irgalmatlanságot és durvaságot. Lehajlás helyett lenézést és fölényeskedést. A szeretetben való befogadás helyett kirekesztést. A beteg segítségért kiált, ők is rákiáltanak, hogy hallgasson. És ezek az emberek „elől vannak”, Jézus csoportjában legelöl. Üvöltő szelek, üres és önző „előljárók”. Furcsa keresztyénség. Bámészködő és dirigáló keresztyénség. Csakhogy az előljárás még önmagában nem biztosítja azt, hogy át is éljük Jézus gyógyító erejét. Csak az őszintén kiáltó beteg, aki megragadva az utolsó reményt, bajában Jézust hívja segítségül.

Jézus az „ellenpropaganda” és a fojtogató beszélők ellenére végül meghallja a beteg hangját és megáll, hogy magához hívassa őt, mint ahogy mindig is meghallja a bajbajutott emberek kiáltását, akik őszintén hozzá folyamodnak. Sőt, ha egyes szívtelen és önigazult embereknek a beteg kiáltása vagy hangos imádsága zavaró, másokra éppen az őszinte fohász hat mozgósító erővel. Így van ez a mai kórházakban, öregotthonokban vagy az elvonókúrák intézetekben: mások – még ha kínokkal teli, de bátrabb – imádsága ösztönzően hathat a hasonló helyzetben levőkre, vagy az érzékenyebb, megértőbb emberekre, lelki testvérekre. Bartimeus kiált Jézus után. Ekkor kiderül, hogy a tömegben vannak még józanabb emberek is, akik másképp gondolkodnak, mint

a hangoskodók, csak eddig bátortalanabbak voltak hitükben, Jézushoz fűzött reményükben. Ők többet tudhattak Jézus gyógyító erejéről és Isten szeretetéről, vagy messiási küldetéséről, mint a nagy hangoskodók. Eddig nem nyilatkoztak meg, de most hogy Jézus szólt és magához hívja a beteget, ők is felbátorodnak és biztatják őt, hogy menjen hozzá. Jézus hívja őt, a beteg megy. Nem tudjuk, hogyan tudott odamenni Jézushoz, ha vak volt. Nyilván a hang után, amiben mások is segíthettek. Jézus szavára hozzá segítik őt. Ennyi részük lehetett a vak gyógyulásában: oda segítették őt hozzá. Nem mindig csak a nagy szavakkal, beszédekkel szolgáljuk Jézust, hanem olykor azzal, hogy kezet nyújtunk a szegény vagy beteg embernek, és segítünk neki felállni, hogy Jézushoz indulhasson, hogy végre úgymond elinduljon vele az élet. Így kerülhetett a beteg Jézus közelségébe, olyan szférába, ahol már nemcsak messziről kiálthatott hozzá, hanem most már úgymond beszéd közelben lehet Jézussal. Most indulhat a párbeszéd, hogy mit is akar, vagy mit vár igazán Jézustól. Fontos, hogy most azt fogalmazza meg Jézus felé, amire igazán szüksége van. A legnagyobb kincs most számára a gyógyulás. Ezt kéri tőle nyomorultan, ahogy tud, vagy ahogy kinéz, de őszintén és igazán. Mit kívánsz, mit tegyek veled? Jézus nem inkognitóban segít. Nem kampánybeszédre válaszol, és nem az „elől menők” parancsára vagy tetszésére cselekszik, akiknek nem jézusi, hanem saját szempontjaik vannak, és Jézust is ebbe a sorba akarnák tenni, úgymond maguk mögé parancsolni. De Jézus nem csodaszerez rongybaba, hogy azt tehetik vele, amit az „előljárók” akarnak. Imádságainkra Jézus felel, azzal is, hogy kérdez. Őszinte választ vár tőlünk. Neki nem kell nagy beszéd, mormolt imádságok vagy pátoszos imapózok térdelve, állva, felemelt kezekkel, tapsolva vagy látványosan sóhajtozva. Jézus tőlünk csak egyet vár: őszinte szót, őszinte vallomást, amely mögött ott lehet összetört életünk vagy már őszinte hálaadó szívünk. Bartimeus nem haboz: Jézus biztatására így szólt: Uram, hogy újra lássak. Ebből kiderül, hogy valamikor látott. Tudja, hogy mi az a látás, a fény, a színek, a jerikói pálmák, utcák és házak, a mozgások, a madarak és emberek látása. És azt is, hogy milyen a sötétség, a botorkálás, a sokszori elesés, a mások segítsége vagy megvetése, együttérzése vagy gunyoros elítélése. Mennyi belső fájdalom és emésztő vágy van ebben az őszinte vallomásában: Uram, hogy újra lássak.

Az ilyen őszinte imádságra, amely az emberi egzisztencia legmélyebb pontjáról száll fel hozzá, Jézus szeretettel válaszol: Láss! A hited megtartott. Itt derül ki, hogy milyen a hite, vagyis a Jézushoz kötődő reménye. Ez nem olyan ragaszkodás, amellyel bárkihez – bármilyen orvoshoz, népgyógyítóhoz, természetgyógyászhoz vagy sarlatánhoz – fordult volna, csakhogy segítsen rajta. Jézushoz úgy fordul, mint az igazi Orvoshoz, az isteni Gyógyítóhoz, a Messiáshoz, akihez utolsó bizalma volt: vagy Ő, vagy senki. Nincs alternatíva, számára nincs további próbálkozás. Ennyire erre az egy lapra helyezi életét. Hogy mennyire kereste már a gyógyulást más terapeutáknál, vagy mit próbálkozott annak érdekében, hogy meggyógyuljon, nem tudjuk. Itt most az a döntő, hogy tudja: életének egyetlen esélye Jézus. És ezt – vagyis Őt – ragadja meg teljes erővel. És Jézus ezt igazi megértő isteni irgalommal viszonozza. Most, eme rövid őszinte párbeszéd után érdekes hármas cselekmény következik:

1. Először is a beteg meggyógyul és látni kezd. Vagy, ahogy Lukács mondja: Azonnal megjött a szeme világa. Egyrészt újra látja a világot, és teljesen érzékelheti az életet. De ennél fontosabb az, hogy a megjött szeme-világával először a Gyógyítót látja, és ez a látás olyan erős lesz, hogy szinte szó szerint: rajta hagyja egész életében a szemét. Őt akarja mindig látni. Vele nem tud betelni. Jézus mindig nagy Orvosa lesz, akihez teljes bizalommal kötődik. Övé akar lenni, amikor újra becsukja a szemét, és örökre elalszik. Őt akarja akkor is látni. Ez olyan látás, ami soha nem múlik el annak, akinek így gyógyul meg és nyílik meg a szeme.
2. A beteg Bartimeus számára ez olyan lökés volt, ami az egész további életére kihatott: követte Jézust. Most derült ki, hogy ő miért akar látni, vagy mit tesz a megjött látással. Mehetett volna önállóan a városba, hosszasan gyönyörködhetett volna a város és a természet szépségeiben. Rohanhatott volna a rokonai után. Vagy akár kirúghatott volna most a hámból; végre szabad és azt teheti, amit akar, mert már a betegség vagy a szeme sötétsége többé nem korlátozza, nem akadályozza őt az élet élvezetében. De Bartimeus nem ezt teszi, hanem a megjött egészséggel követi Jézust. Most aztán kiderül, hogy nemcsak megköszönni akarja ezzel a követéssel Jézusnak a gyógyulást, hanem most teljesedik be az eddigi hite vagy Jézushoz látatlanban is formálódott-érlelődött reménysége. Viszont ez a követés nem rizikómentes. Említettük már,

hogy Jézusnak ez az utolsó útja és utolsó megállója a Jeruzsálemben vezető úton, ahol elfogatás, elítélés, korbácsolás és keresztre feszítés várja. A Jézushoz szegődés az azzal a veszéllyel jár, hogy Jézus elfogatása esetén a követőit is elfoghatják, mint cinkosait, akik szintén politikai gyanúba keveredhetnek. Esetleg őket is elítélhetik, vagy akár Jézussal együtt keresztre feszíthetik. De Bartimeus számára ez már nem kérdés. Legyen, aminek lennie kell, de ő boldog, két oknál fogva: Egyrészt hogy Jézus meggyógyította. Beteljesítette élete legnagyobb vágyát, és megszüntette hosszú nyomorúságát, szenvedését. Ezzel annyira eggyé lett Jézussal, hogy már nem tud tőle elszakadni. Ha szenvedés, vagy akármilyen vád éri is őt, mi az az ő korábbi Jézus nélküli állapotához! Ugyanakkor beteljesedett az ő messiási reménye. Jézus gyógyításával, irgalmával igazolta, hogy kicsoda: ténylegesen Dávid Fia, Isten követe, a Messiás. Most már az ő sorsa is a Messiás sorsában él. Ennyire adta át magát Neki. Más sorsot már nem kíván magának. Csak Jézussal tudja elképzelni az életét. És meg is teszi ezt: Követi őt az úton, akár a Golgotához is.

3. Nem megy Jézussal némán. Szíve és ajka tele van hálával. Dicsőíti őt. Ez nem panaszos Krisztus-követés, nem életunt, melankolikus kereszttyénség. Nem hatalomra törő, vagy fényében, hatalmába sűtkérező „elől menők” életfelfogása. Ő szívével, életével dicsőíti Őt. És ez az őszinte dicsőítés olyan „ragályos”, hogy a többiek, akik hasonlóan nézik Jézust és hálával fogadják Bartimeus gyógyítását, szintén hálára fakadnak. Ők is dicsőítik Őt. Látták, megértették, hiszik, és most magasztalják Isten és Jézust. Milyen igazi bizonyágtevő élet. Betegen kezdődött, és most megszégyenítően példaadó: úgy élni, szenvedni, beteg lenni, imádkozni, várni Jézus segítségét, és végül magasztalni Őt az Ő nagy nevéért.

Bartimeus milyen megnyerő példa. Az ő nyomorúsága nem jelentett elfordulást Jézustól, hanem annál inkább ragaszkodást. Nagy dolog meglátni az életben a lehetőségeket, és bölcsen élni velük. Meglátni az utolsó lehetőséget is, amely esélyt adhat a gyógyult életre. Bartimeus jól cselekedett. Meg is lett az eredménye: ott Jerikónál, és hisszük: az örökévalóságban is. Példa, amelyet hittel követhetünk. Ámen.

Tovább Jézussal

Apostolok Cselekedetei 16,6-10

Fohász: Úr Jézus Krisztus, azért jövünk Hozzád, hogy már az ige és az azt követő írások olvasásához is segítségedet kérjük. Olyan emberekkel találkozunk itt, akik az életük egy bizonyos pontján Hozzád kiáltottak, segítségül hívtak. Miért? Mert nem boldogultak az életükkel. Mi is kérünk, könyörülj rajtunk, és segíts, hogy amíg olvassuk a Te igédet, megtapasztaljuk jelenlétedet! Mert Nélküled az ige sem tud megszólítani, és nem értjük azt, amit mondani akarsz. Uram, a Szentlélek Isten nélkül csak azt halljuk, amit hallani szeretnénk, de most végezd el bennünk, hogy meghalljuk a nekünk szóló üzenetet! Általa vedd le rólunk a félelmet, a tehetetlenség érzését, és szabadíts fel a Benned való hitre, és a Neked való engedelmességre. Ámen!

Ez az igetanulmány a konferencia helyére lépő segítő sorozat utolsó szolgálata. Meg kell kérdeznem, és javaslom is, kérdezzük meg magunktól, miközben az igei üzeneteket olvassuk, segítségül hívtam-e már Jézust? Elismertem-e már az Úr előtt, hogy segítségre van szükségem? Mert nem az a lényeg, hogy egy kicsit bizsergjen a lelkünk a sok szép és jó gondolattól, hanem forduljunk Jézushoz életünkkel. Ő azért jött el a világba, hogy segítsen, kiemeljen az élet mélységeiből. Azonban, ahhoz, hogy ez végbemenjen, Hozzá kell fordulnunk, segítségül kell hívnom. Azért készül ez a sorozat, hogy kimozduljunk eddigi életünkéből, és elinduljunk Jézussal. Azonban nem elég elindulni, hanem tovább is kell menni egészen a célig. Ez a mostani igeszakasz ebben kíván segíteni. Menjünk tovább Jézussal egészen a célig. Miért Jézussal? Mert egyedül nem megy! Nemcsak megszabadulni és új életet kezdeni nem tudunk önerőből, hanem ebben megmaradni sem. A szabadításban az Úr Jézus tud megtartani. Vagyis továbbra is szükségünk van a segítségére. Jézus nélkül ismét rossz döntéseket fogunk hozni. Jézus nélkül nem lesz meg az igazi szabadságunk, amely tudja, hogy minden szabad ugyan, de nem minden használ, és ne váljak semminek a rabjává. A biblikus szabadság az, amikor tudok nemet mondani azokra a dolgokra, amikre

eddig nem tudtam kimondani, hogy többé nem. És természetesen nem a szavakban megfogalmazott nemről van csupán szó, hanem a tettekben megvalósított nemekről. Mert bizony, eddig fogadkozni még csak tudunk, de a fogadalom megtartására már nem volt erőnk. Azonban az Úr Jézussal együtt már ezt a képességet is megkapjuk, tudunk nemet mondani. De ez nem egy kényszerű lemondás, hanem, aki Krisztusban van az új teremtés, annyira új, hogy a régi bűnök, szenvedélyek már nem vonzanak. Átélem, hogy ezekre már nincs szükségem, nélkülük is tudok élni. Sőt az lesz a nagy megtapasztalás, hogy az élet ezek nélkül igazi. Fontos meglátnunk, hogy az előző versben arról szól Lukács, hogy a gyülekezetek naponként erősödtek a hitben. Mindennap egyre erősebbek lettek a hitben, az Úr Jézussal való kapcsolatban. Ezt azt jelzi, mindennap táplálkoztak, nem csupán hétvégén mentek el a gyülekezetbe, hanem naponta keresték Jézussal a kapcsolatot. A hitünk akkor erősödik, ha kapcsolatban vagyunk az Úrral. Ehhez elengedhetetlen a naponkénti igeolvasás. Hiszen az új életünk tápláléka az Isten igéje. A szabadulásban való megmaradás feltétele a rendszeres igeolvasás, és az igének való engedelmeskedés. Amit olvasok, azt meg is teszem. Tehát ige nélkül nincs növekedés.

Az ige helyére lép annak, ami eddig betöltötte az életemet. Ahogy korábban minden reggel szükség volt valamit inni, hogy menjenek a dolgok, és szinten tudjunk maradni, úgy válik nélkülözhetetlenné Isten igéje. Sőt most már az ige után éhezem és szomjazom. Ha valamiért kimarad akkor már nem érzem jól magam, mert hiányzik. Ha ezt megtapasztaljuk, és így beépül az Úrral való közösség az életünkbe növekedni, erősödni fogunk.

Ebben a szakaszban Pál útkeresésben van, újabb területekre akarja eljuttatni az evangéliumot. Nem maga határozza meg útvonalát, hanem figyel felfelé. Azon az úton akar járni, amelyre az Úr állítja. Ennek felismerése neki sem megy azonnal, de figyel, keres. A szabadítás a kezdet, innen tovább kell lépni, de ez nem megy automatikusan. Azonnal nem fogunk mindent tudni. Az új életet tanulni kell. Kitől? Az Úr Jézustól! Hogyan? Állandóan figyelek, és ahogy gyakorlom megismerni a hangját, és egyre érzékenyebbé válok rá.

Az útkeresés azt jelenti, keresem, hogyan tovább? Tudom, hogy tovább kell menni, nem állhatunk egy helyben, és nem zárkozhatunk be, ahogyan

a három oszlop apostol sem maradhatott a hegyen, akármilyen csodálatos is volt ott. Nekik is le kellett jönni a hegyről, bele a hétköznapiakba, a gondokba, problémákba. Tanácsstalanok voltak, de Isten eligazította őket. Miként? „Ez az én szeretett Fiam, ōrá hallgassatok” (Mk 9,7). El voltak tanácsstalanodva, nem tudták mitévők legyenek, maradjanak, menjenek, és ha igen, akkor merre? Isten azt üzenté, menjenek le a hegyről, mert itt nem maradhatnak, mert nem ez a tanítványság. Azonban Jézussal menjenek, és mindig, mindenben Őrá hallgassanak. Ez nagyon fontos tanács nekünk is, mert ha lejövünk a hegyről, befejezzük a konferenciát, illetve ezt a könyvecskét elolvassuk, menni kell tovább, várnak a feladatok. De hogyan menjünk, mit csináljunk? Sokan szembesülnek azzal, hogy egy gyógyító alkalmon megtapasztalják az Űr munkáját az életükben, és ez csodálatos. Jó együtt lenni keresőkkel, hitben elöttünk járókkal, azonban egyszer haza is kell menni. És otthon vár mindaz, amit otthagytunk. Várnak az eddigi életünk következményei. Bűnbocsánatot, szabadítást kaptunk ugyan, de az adósságot nem fizette ki senki, még munkát sem szerzett senki, és az is megtörténhet, hogy a lakhatás is bizonytalanná vált. Ezeken felül pedig valószínűleg recseg-ropog a házasság, a családi kapcsolatok, vagy már teljesen szét is hulltak. Mit lehet ezekkel kezdeni?

Ezek közé a kérdések közé robban be az Űr szava: Jézussal menjetek, és Őreá hallgassatok! Ne egyedül menjünk tovább, az élet sűrűjébe hanem Vele. És tartsuk szem előtt, hogy mindig Őreá hallgassunk. Miért? Mert bizony amikor szembekerülünk a gondokkal sokféle tanácsot fogunk hallani, de azok többsége nem biblikus. Ezért jusson eszünkbe, csak arra figyeljünk, ami az igéből érkezik, és ami egyezik az Űr Jézus Lényével. Legtöbbször nem is a kortársaink előtt logikus és magától értetődő lépés van Istentől. Jó példa erre a pusztában Dávid, amikor egy barlangban, kiszolgáltatott helyzetben rátalál Saulra, a vele lévők ezt tanácsolják neki: „Íme, ez az a nap, amelyről azt mondta neked az ŰR: Íme, kezdedbe adom ellenségedet, tégy vele, amit jónak látsz” (1Sám 24,5). Azt értik az emberei ezen, hogy ölje meg Sault, a királyt, mert Istentől van ez a lehetőség. Ő rendelte így. Dávid emberei számára egyértelmű volt, hogy ezt kell tenni. Mit tett Dávid: „Akkor fölkelte Dávid, és lopva levágta Saul köpenyének a szárnyát” (1Sám 24,5). Tehát Dávid nem ölte meg Sault, nem azt tette, amit a barátai javasoltak.

Miért? Mert Istenre tekintett. Ismerte az Úr szavát, tudta, Isten így szól: Ne ölj! Azzal is tisztában volt, Isten útjai mások, mint a mi útjaink. Ő nem erőszak, mások eltávolítása által nyitja meg a lehetőség kapuját, hanem kegyelem által. Isten gyermekének az a feladata, hogy megtanulja kivárni Isten idejét. Fontos lecke még, Isten országában nem a szerzés a motiváció, hanem az ajándékozás. Nem szerzek, hanem várom, hogy Isten megajándékozzon. Erre ígéretünk is van: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és emberi szív meg sem gondolt, azt készítette Isten az őt szeretőknek” (1Kor 2,9). És amit Ő ígér, azt meg is teszi. Ahogyan ezt egy másik helyen olvashatjuk: „Isten nem ember, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy ne teljesítené?” (4Móz 23,19)? Ez már valami, ezzel már lehet kezdeni. De valóban kezdünk? Tényleg ebbe bízunk kritikus helyzetben és nem mi kezdjük el magunktól megoldani a problémát? Saul király ezen bukott el. Ő bizony nem tudott várni az Úrra, az Általa küldött prófétára. Türelmetlenné vált, környezete elvárására figyelt, és ezért azt tette meg, amit nem kellett volna. Ne engedjünk környezetünk nyomásának, tartsunk ki a hitben, az Úrba vetett bizodalomban!

Azt olvassuk, volt olyan terület, ahová nem engedte a Szentlélek. Visszatartotta, hogy az igét Ázsiában hirdesse. Ebből megláthatjuk, vannak lezárt területek, olyan helyek, ahonnan Isten Lelke visszatart. Miért? Mert veszélyes lehet, vagy egyszerűen az nem az én területem, nem nekem kell oda menni. Tele lehet a szívünk buzgósággal, mint ahogy Pál szíve is tele volt. Tűz égett benne, minden vágya, hogy a még Krisztust nem ismerőkhöz elvigye az evangéliumot. Tele van a lélekmentés szeretetével. Ha átélted az Úr szabadítását, megtapasztaltad munkáját a szívedben, Uraddá lett, és telve vagy az Ő szeretetével, akkor ezt el kell mondani. Igénk figyelmeztet, nem mindegy hol mondjuk el! Nem mindegy hová megy egy frissen szabadult. A régi haverok közösségétől visszatart a Szentlélek. Még nem vagy arra elég erős, hogy a régi ivócimboráknak beszélj Jézusról. Még nem a te feladatod a kemény terep. És ha az Úr visszatart, akkor ezt fogadd is el.

Jó látnunk, hogy Pál nem erőszakoskodik az Úr Jézussal. Nem mondja, én pedig akkor is oda akarok menni. Nem töri be az ajtót, hanem engedi magát vezetni. Mit csinál Pál? Bejártak egy másik tartományt, és közben figyeltek felfelé. Végig kapcsolatban voltak az Úrral és keresték az Úrtól

való lehetőséget, a nyitott ajtót. Nagyon lényeges, hogy az ajtókat az Úr nyitja ki, és Ő is zárja be. Ő megmutatja merre kell menni, megmutatja az utat, amelyen járni kell. Ez az út az igén keresztül követhető nyomon. Amikor átadjuk az Úrnak életünk irányítását, a keskeny útra állítja a lábunkat. Keskeny, vagyis szűk ösvény, amin csak egyesével lehet haladni. A Mester, az Úr Jézus, a jó Pásztor halad előttünk, mi meg szorosán a nyomában mehetünk. Sőt az a feladatunk, hogy mindig maradjunk szorosán mögötte. Ha letérünk, már veszélybe kerülünk.

Keskeny az út, mert kevesen járnak rajta. Arra mutat ez rá, itt nem a többség véleményével szembesülünk. Ez nem a demokratikus útvonal, mert ezen csak kevesen akarnak menni. Így ne másokra figyeljünk, hanem egyedül csak a Pásztorra.

Azt látjuk, Pál apostol érzékeny a Lélek vezetésére. Nem ágál Vele szemben, nem erősködik, hanem engedi magát vezettetni. Nagy lecke ez, mostantól engedjem, hogy Isten Lelke vezessen. Megszoktuk, hogy magunk alakítjuk az életünket, önállóak vagyunk. Senkinek nem engedünk beleszólást dolgainkba, azért is jutottunk oda, ahonnan az Úrnak kellett kiemelni. Akkor fogjuk elkerülni a visszaesést és tudunk győzedelmeskedni a próbákban, ha engedjük, hogy Urunk vezessen. Ehhez teljes bizalomra van szükség. Minél jobban megismerem, annál inkább bízom Benne. Bízok már Benne? Dávid olyan jól ismerte Istent, hogy amikor Góliát ellen indult harcba, rá merete magát bízni Isten vezetésére. Elfogadta a Tőle való fegyvereket, és hitte, hogy azok által le fogja győzni az ellenség szuper harcosát. Isten ismerete, hatalmának korábbi megtapasztalása lényeges volt Dávidnak, mert Saul király azt akarta, hogy az ő fegyvereivel álljon ki Góliát ellen. Azonban Dávid felismerte, a gonosz ellen mi nem vívhatunk az ő fegyverzetével, mert az ellenség ahhoz jobban ért. Így inkább teljes szívvel rábízta magát az Úrtól kapott fegyverekre, amiket korábban többször is kipróbált. Aki megismeri Isten fegyverzetét és elkezdni használni, fog annyi tapasztalatot szerezni, hogy a kritikus helyzetekben is bízik bennük. Mik ezek a fegyverek? Hit, ima, ige, és az Úr nevének a segítségül hívása. Ezekkel, csak ezekkel a fegyverekkel van esélyünk a győzelemre. Kezdjük el rendszeresen használni őket.

Mindebből világossá válik, az Úr nem hagyja magára övéit. Ahogy Pál apostol is megfogalmazza: „Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten

fiai” (Rm 8,14). Azt mondhatjuk, Isten Lelke jelen van az életünkben, és arról lehet meglátni, hogy valóban Isten Fiai vagyunk, hogy Ő vezet minket. Akit a Lélek vezet, az Isten fia, ez meglátszik a mindennapjaiban is. Már nem kapkod, nem a maga feje és akarata szerint intézi dolgait, hanem engedi, hogy a Lélek mutassa meg az útírányt, és a megoldásokat is. Ezt megtanulhatjuk az apostoltól, ne kapkodjunk, ne gondoljuk, mi tudjuk mit kell tenni. Ne akarjuk megmutatni, mert már annyiszor megmutattuk, és mi lett az eredménye?

Pál apostol közben próbálkozott megtalálni azt a helyet ahová menni kell. Próbálkozott, de az első irány nem vált be, Jézus Lelke nem engedte őket. Mi is mielőtt Istenhez fordulnánk segítségért, próbálkozunk különféle megoldásokkal. Általában nem az Úr az első. Nem a Bibliát vesszük kézbe, hanem a már eddig ismert, megszokott emberi megoldások után járunk. Tudunk olyan személyt, aki ért a problémánkhoz, vagy valaki javasol olyan helyet, ahol segítenek rajtunk. Istent általában utoljára szoktuk hagyni, amikor már semmi nem segít, vagy a végére értünk a lehetőségeinknek. Az Úr a szívünkre helyezi, próbáljunk meg úgy közeledni az életünkhöz, annak minden problémájához, mint ahogy más dolgokhoz. Ha elromlik egy eszközünk szakszervizbe visszük, vagy keresünk olyan szerelőt, aki ért hozzá. Az autónkat nem henteshez, a cipőt nem autószerelőhöz visszük. A cipőt a cipészhez, az autót az autószerelőműhelybe visszük el. Így kellene eljárni amikor betegek vagyunk, valamilyen függőségbe kerültünk, és minden minket közelről érintő problémával. Keressük azonnal a szakértőt. Ki a szakértő? A gyártó, és itt a gond. Ki az ember gyártója? Az tanultuk, nincs gyártó, Teremtő, az ember véletlenül lett, az evolúciós fejlődés által alakult ki. És amíg valaki ezt látja, nagy bajba kerül. Hová menjek? Ki ért igazán az életemhez? Az evolúció? Mivel nem számolunk a gyártó, vagyis a Teremtő létével, marad az ember. Mindennel emberekhez fordulunk. Azonban el kellene időnként gondolkodni azon, miért egy hozzám hasonló, elrontott életű embertől várom a megoldást? Valóban csak ez van? Jó látni, Pál apostolt és munkatársait maga az Úr terelgette a helyes irányba. Úgy alakította az életüket, hogy a lezárások által is oda kerüljenek, ahol további instrukciókat kaphatnak. Megtörténik, nem keressük az Urat, de Ő már elindul felénk. Keres, mert szeret, és azt akarja, hogy megismerjük Őt. Hogyan terelget az Úr? Eljuttat egy olyan alkalom-

ra, ahol hallhatjuk az Ő szavát. Felolvassuk a Bibliából. Pedig nem is azzal a szándékkal mentünk oda, csak kötelességből, vagy tiszteletből ott kellett lennünk, és már szól hozzánk az Úr. Az is megtörténhet, hogy ezt követően valahol meglátunk egy Bibliát. Most döbbenünk rá, hogy ilyen is van. Kézbe vesszük, olvassuk, és elénk lép az Úr Jézus. Minél előrébb haladunk az Újszövetségben, annál inkább megismerjük az Úr Jézust. Felragyog előttünk az Ő csodálatos Lénye. Meglátjuk mennyire szeret és kész mindent megtenni azért, hogy segítsen, és kimentessen a bűn hatalmából. Szembesülünk hatalmával, egyre nagyobb bizalom támad szívünkben iránta, és eljutunk arra a felismerésre, Ő a megoldás. Így keres Ő minket, terelget Önmaga, és a keskeny út felé. Ehhez megengedi a kudarcokat is. A vérfolyásos asszony csak akkor indult Jézus felé, amikor senki nem tudott rajta segíteni, hanem még rosszabbul lett és a pénze is elfogyott. A próbálkozásaink általában nem vezetnek tartós eredményre. Ezért forduljunk teljes szívünkkel az Úrhoz. Ne próbálgassunk tovább. Ha már odaterelt az Úr az ígérez, vagy elvezetett egy olyan közösségbe ahol Ő van a középpontban, ne menjünk tovább. Most már igyekezzünk Őt megismerni, és keressük mi is a terve életünkkel. „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok” (Jer 29,11). Azonban Ő ezt a tervet nem tartja meg magának, meg akarja mutatni nekünk. Ehhez csak érdeklődő, és kereső szívre van szükség. Arra vár, hogy ott legyen bennünk a kérdés: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? A kérdés után pedig olyan buzgalommal keressem a választ, ahogyan a Béreabeliek kutatták az Írásokat, hogy „valóban úgy vannak-e ezek” (ApCsel 17,11)?

Pál Troászba jutott a munkatársaival, ide terelte őket a Szentlélek. Itt kapják meg azt új irányt, amely felé magától nem indult volna. Látomásban megjelent egy macedón férfi előtte, és így szólt hozzá: „Jöjj át Macedóniába, és segíts nekünk!” Meg kell jegyeznünk, az Úrnak sokféle eszköze van arra, hogy akaratát megismertesse velünk. Ha kell egy szamarat is felhasznál arra, hogy meghalljuk és megértsük, amit mondani akar nekünk. Ezért figyeljünk erőteljesen az ígére, a Szentlélek vezetésére.

Egy macedón, tehát európai férfi üzent, sőt kérlelte, ezzel jelezve, nagyon sürgős. Ne gondolkozzon, hanem jöjjön Európába. Pál nem tervezett

még Európába menni, úgy gondolta máshol sokkal sürgősebb elmondani a jó hírt, azonban Istennél már a fontossági sorrend. Az Úr megcélozta Európát, és Pálnak ezt meg kell látnia. Nem az a sürgős amit én annak látok, hanem amiről az Úr mondja ki, oda kell menni. A tanítványoknak esze ágában sem volt Gadarába menni, de az Úr Jézus oda adta ki a menetlevelet. Oda kellett menni. Miért? Mert ott élt egy ön és közveszélyes ember, akinek nem volt esélye a gyógyulásra, szabadulásra. Azonban az Úr őérte is jött. Másrészt meg kellett látniuk a gadaraiaknak is, ők sem esnek kívül Isten kegyelmén. Miért volt ez fontos az Úrnak? Mert a tanítványok nem mentek volna el Gadarába, de a megszabadított ott maradt, és később is bizonyosságot tett. Az Úr azt a területet, azokat az embereket is számon tartja, keresi, akik a mi figyelmünket elkerülik. Ő az útszélén lévőkhöz is elküldi szolgálait, amint a nagy vacsora példázatában olvashatjuk (Lk 14,21-23). Ezt tapasztalhatják ma is sokan, bárhol legyenek az élet országútján, az Úr keresi őket. Ebben a keresésben lehet eszköz az, aki már ismeri Isten országát. Megtörténhet, hogy pont egy bizonyágtételért alakul másként a napi programunk. Így küld az Úr másokhoz, olyanokhoz, akikhez magunktól nem mennénk. Elromlik valami szerelőt hívunk, vagy bekerülünk a kórházba, zúgolódunk, talán mérgesek is leszünk, pont most kell ennek így lennie. Gondoljunk akkor arra, az Úr módosította útvonalunkat, nem véletlen alakultak így a dolgaink, valakihez küld.

Pál apostolt az európaiakhoz küldi az Úr Jézus Krisztus. Segítségre van szükségük. Ha nincs ez a látomás Pálnak eszébe sem jut Filippi, Thesszalonika, Athén, Korinthus. Úgy gondolta ezeken a helyeken minden rendben van. Ezek a népek a görög kultúra képviselői, aztán a római birodalom központja, Itália, mi gond lehetne ott. Ha valami baj akad, megoldja a pénz és a hatalom. Azonban az Úr tudja, hogy a szép csillogó külső mögött nagy problémák húzódnak meg. Az Úr Jézus mindig tudta, hogy a pénz, a nagy vagyon és a hatalom nem oldja meg a problémát. Ezeknek az embereknek is segítségre van szükségük. Hány ember szeretne boldog lenni, és úgy véli a boldogsághoz pénzre, magas képzettségre, hatalomra van szükség. Azonban ha magunkba tekintünk el kell ismernünk, mennyire nem így van. A szuper gazdagok sem boldogok. Sok tragikus élet kerül ki közülük, és sok a tönkrement családi élet is ezeken a területeken.

A macedón férfi kimondja, segítségre van szükségük. Ez az ember elismeri és fel is vállalja, hogy baj van az életében és ő maga azt nem képes megoldani. Ez egy nagy lépés, ide sokan nehezen jutnak el. Nem akarják elismerni, hogy maguk már nincsenek abban a helyzetben, hogy megoldják az életüket. Ennek ellenére úgy lépnek fel, mintha még mindig a kezükben lenne a megoldás kulcsa. Amíg azonban nem látom, és nem mondom ki, segítségre van szükségem, nem érkezik segítség. Mert akinek nincs szüksége orvosságra, gyógyulásra az nem keresi fel az orvost. Előbb ki kell mondanom, beteg vagyok, és igénylem az orvos beavatkozását. Akiket az Úr Jézus meggyógyított, azoknak a többsége maga kereste fel Őt. Tudták, hogy betegek, és amikor hallottak Róla, elmentek Hozzá. Így ma is szükséges szembesülnöm az állapottal, és azt fel kell vállalnom. Ha nem teszem, minden marad a régiben. Ahogyan eddig sem tudtam megszabadulni a függőségtől, ezután sem fogok, mert az önerő kevés.

A függőségre, való rádöbbenés, a problémameglátás önmagában nem elég. Meg kell találni azt, Aki tud rajtam segíteni. És ez a macedón tudta, hogy Pál, vagyis az az üzenet, amit hirdet. Eljutott hozzá, hogy van megoldás, az a Jézus, Akiről Pál bizonyítást tesz. A Szentírás nemcsak a problémára, bűneinkre mutat rá, hanem megmondja a megoldást. Az ige Jézusra mutat, Ő a megoldás. Ő az a személy, aki mindennemű bajunkra tud segítséget adni. Ő életünk áldott orvosa. De ahhoz, hogy segítsen, igénybe kell venni. Segítségül kell hívni. És ez az ember ezt tette. Hívja Jézust. Nemcsak a maga számára, hanem kortársai, a környezete számára is. Elhívja Pált és bevezeti a környezetébe, mert tudja, mások életében is hiányzik Isten. Fontos meglátás, nemcsak nekem van szükségem az Úr Jézusra, hanem másoknak is.

Pál megértette, hogy oda hívja őket az Úr, és azonnal igyekeznek is eleget tenni. Mindebből megértette Isten akaratát. Igen, Isten akaratát megérthető, gyakran nem is az a probléma, hogy nem értjük, hanem az engedelmség hiánya. Nem akarok oda menni, ahová küld az Úr. Megmagyarázzuk, nem úgy kell érteni. Gyakran a jelenlegi szolgálat mögé bújunk. Itt is sok az elveszett, a Krisztust nem ismerő ember. Itt is lehet szolgálni, és nem mozdulunk. Azonban ez már inkább a kényelem szeretetünkről árulkodik. Ne magyarázkodjunk, hanem menjünk tovább, de Jézussal. Menjünk oda, ahová Ő küld. És ha így teszünk,

megtapasztaljuk, Ő is jön velünk. Mert általában nem azt mondja, menj, hanem kövess engem!

A végén még jó azt is meglátnunk, bár Pál apostolt hívta a látomásban szereplő férfi, és tőle kért segítséget, Pál az evangéliumot vitte. Az apostol tisztában volt azzal, hogy ő nem tud segíteni. Ezt látni kell, mi nem tudunk senkit szabaddá tenni, de ha ismerjük a Szabadítót, akkor Rá tudunk mutatni. Elmondhatjuk, én nem tudlak megváltoztatni, de Jézus igen. Pál nem magáról beszélt, hanem mindig az Úr Jézus Krisztusról, mert az evangélium az Úr Jézusról szól.

Mi az evangélium? Az Úr Jézus eljött ebbe a világba, magára vette a bűneimet, kifizette értem az árat, életét adta, hogy nekem életem lehessen. Meghalt a kereszten, de harmadnapon feltámadt, és él, örökkön örökké. Mivel él, ezért tud rajtunk segíteni. Ma is Ő a szabadító, Ő a megoldás minden ember számára. Nem kell új Megmentőre várni, mert az emberiség Megmentője, és a Te Megváltód eljött. Él, ezért van remény, minden elveszett bűnös ember számára van reménység, és ez a reménység az Úr Jézus. Ő ma is megközelíthető. Ha megtapasztaltuk kegyelmét és már Ő az Úr életünk felett, menjünk Vele tovább, vigyük Szabadítását azoknak, akik még rabságban élnek. Adjuk tovább a jó hírt: Jézus él, és ma kegyelme napja van. Ámen!

Imádság: Mennyei Atyánk, az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük Neked, hogy minden helyzetre van megoldásod. És ha nem is tarthatunk konferenciát, kereshetünk Téged, mert Rád nem vonatkoznak az emberi szabályok. Áldott légy, mert Te nem félsz, és akiben Szentlelked jelen van, az is felszabadul a félelmek alól. Köszönjük, hogy írásban és az interneten keresztül is eljut hozzánk az üzeneted. Sőt ha összetesszük két kezünket, az imánkkal is elérhetünk. Jó tudni, Téged és a Veled való kapcsolatot nem lehet korlátozni vagy megakadályozni. Aki teljes szívvel keres Téged, az meg is talál. Így szeretnénk most átélni közelséged, mert nagy szükségünk van Rád. Hiszen ebben a helyzetben sem lett könnyebb az életünk, inkább nehezedett, és a régi problémák is megmaradtak. Azonban hisszük, hogy nemcsak a bibliai történetek szereplői élhettek át szabadítást és győzelmet, hanem ezek a mieink is lehetnek. Ezért mi is Rád tekintünk, és kérjük könyörülj rajtunk. Szeretnénk Vele tovább menni, és vinni az evangéliumot, mert ahogy kétezer évvel

ezelőtt sem volt más megoldás az élet problémáira, úgy ma sincs más. Urunk Jézus Krisztus, Te vagy a megoldás! Szeretnénk, Urunk, ezenközben a napokban még közelebb kerülni Hozzád. Ezért kérünk vezess mélyre az ige megismerésében, és formálj minket, hogy engedelmes tanítványok lehessünk. Te segíts tovább a keskeny úton, és tarts meg a kísértések, a próbák idején! Mert a magunk ereje nagyon kicsiny, de Te meg tudsz erősíteni. Kérünk Urunk, könyörülj a keresőkön, a szabadulni vágyókon, hogy eljussanak Hozzád! Te maradj velünk és tedd áldássá ennek a sorozatnak az olvasását! Ámen!

